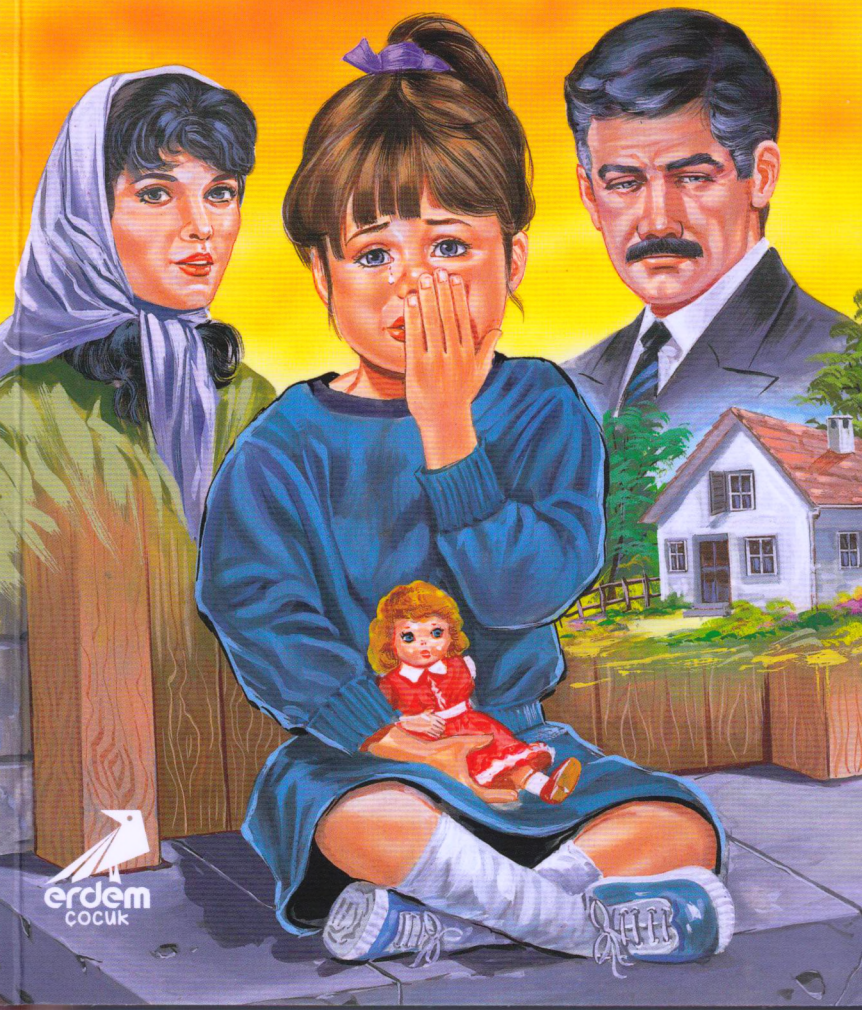
KEMALETTİN TUĞCU

11. Baskı

KOLSUZ BEBEK



erdem çocuk

Kemalettin Tuğcu'dan Seçmeler

KOLSUZ BEBEK

erdem
ÇOCUK

BİR ZİYARET



Sabahın hayli ilerlemiş bir saati olmasına rağmen geniş salonun kalın perdeleri sımsıkı kapalıydı. Avizede tek bir ampul yanıyor ve salona gece görüntüsü veriyordu.

Eter kokan salonun bir köşesinde, zayıf ve sağlıksız görünen Vedat Bey oturuyor, önünde duran bardaktaki süte isteksiz isteksiz bakıyordu.

Dışarıda hızlı ayak sesleri işitildi. Kapı vurulmadan açıldı, içeriye yirmi beş yaşlarında bir hemşire

girdi. Başında hemşire şapkası, üzerinde yalnız boynundan bağlı bir pelerin ve bunun altında hemşire elbisesi vardı.

Selma Hanım, asabiyetle ayağa kalktı. Kapının dışında Müjgan ellerini ovuşturarak suçlu gibi duruyordu.

Vedat Bey ağır ağır başını çevirdi. Hemşireye baktı, aylardan beri ilk defa yabancı bir insanın bu salona davetsiz olarak girdiğini görüyordu.

– Kimsiniz ve ne istiyorsunuz, dedi.

Dili ağır ve konuşması anormaldi.

Hemşire ona doğru yürüdü.

– Vedat Bey siz misiniz, dedi.

Selma Hanım:

– Hemşire, dedi. Sizi biz çağırtmadık. Babam gönderdi ise biraz daha nezaketli olarak gelmeniz gerekirdi.

Hemşire:

– Benim adım Vedia, dedi. Belediye hastanesi hemşirelerindenim. Ölüm hâlinde bir hastanın son arzusunu yerine getirmek için buraya geldim. Kimseden izin almak zorunda değilim.

Selma Hanım:

– Amcam rahatsızdır, dedi. Ona böyle acıklı şeyler söylenmez.

Vedia Hanım:

– Amcanızdan daha acıklı durumda olan veremli bir kadının ricası ile geldim, dedi. İleri derecede ve-

remli olan bu hanım son bir defa kızı Gülçin'i görmek istiyor, dedi.

Vedat Bey:

– Gülçin annesinin yanındadır hemşire, dedi.

Hemşire el çantasından bir kâğıt çıkardı, Vedat Bey'in önündeki taburenin önüne koydu.

– Lütfen okuyunuz şunu, dedi.

Daha sonra gitti, yandaki perdeyi çekti ve camı açtı.

Selma Hanım ayağa kalktı.

– Siz ne yapıyorsunuz? Amcam hastadır dedim size.

Vedia Hanım:

– Bu karanlıkta, bu havasız yerde, bu eter kokuları içinde herkes hasta olur, dedi. Siz çıldırdınız mı?

– Hemşire Hanım, hekim söyledi.

– Hiçbir hekim, bir hastayı karanlıkta yaşamaya zorlayamaz.

İçeriye tatlı bir sonbahar havası dolmuştu. Perde hafif hafif oynuyordu,

Vedat Bey:

– Okuyunuz şunu Selma Hanım, dedi.

Selma kâğıda uzandı.

Hemşire:

– Sizi bekleyecek vaktim yok, dedi.

Kâğıdı aldı ve tane tane okudu.

– Vedat Beyefendi, ölümle pençeleşen bir veremlinin son arzusudur bu. Gülçin sizin kızınızdır. Onu

Üsküdar'daki evden aldırtmışsınız. Ben bana yapılan bu haksızlıkları affediyorum. Ama Gülçin'e iyi bakınız. Onu son bir defa görmek istiyorum.

Vedat Bey'le Selma Hanım susmuşlardı. Hemşire:

– Kızınızın Güzin Hanım'ın yanında olduğunu söylediniz, dedi. Fakat Feraset Kalfa'nın yanında kalan kızınızı aldırtmışsınız.

Vedat Bey:

– Öyle mi Selma Hanım, dedi.

– Hayır, dedi Selma Hanım. Benim bundan haberim yok.

Vedia Hanım:

– Feraset Kalfa, elinin üstünde dövmeler bulunan bir adam taksi ile gelmiş, çocuğu almış, dedi.

Vedat Bey:

– Halit olmalı, dedi.

Hemşire:

– Güzin Hanım, belediye hastanesinin veremliler koğuşunda yatıyor. Gece nöbetinde bana uğradığı haksızlıkları anlattı. Onun ricasını kıramadım, kalktım geldim buraya. Bu zavallı kadını kurtarmak belki mümkün olabilir.

Vedat Bey taburenin üzerinde duran küçük ve yuvarlak bir kutuya uzandı. İçinde beyaz bir madde vardı. Parmağını bu yumuşak maddeye batırarak burnuna götürdü.

Hemşire, Vedat Bey'e sert bir hareket yaptı, kutuyu hasta adamın elinden aldı ve baktı:

– Bunu kim verdi size, dedi.

Vedat Bey titrek bir sesle,

– Hekim, dedi. Bunu kokladığım zaman beynim buz gibi oluyor. Uyku hâli geliyor bana.

Vedia Hanım:

– Hangi hekim bu, dedi.

Selma Hanım:

– Sinir ve Ruh Hastalıkları Uzmanı, Hulusi Marmara.

– Böyle bir hekim adını ilk defa işitiyorum, dedi Vedia Hanım. Ben bütün hekimleri ismen olsun tanırım.

Orta masanın üzerinde duran telefona doğru gitti, aleti kaldırıp aldı eline, sonra Selma Hanım'a döndü:

– Bu telefon çalışmıyor, dedi.

– Evet, dedi Selma Hanım. Amcamı telaşlandıracak her harekete engel olmak için telefonu kestirmiştim.

Hemşire Vedia Hanım:

– Bu kutudaki kreme kokain karıştırılmış. Bununla amcanızı yavaş yavaş beyaz zehire alıştırmak istiyorlar sanırım. Bunu biliniz ve öyle hareket ediniz. Ben görevimi yaptım, gidiyorum.

Hemşire Vedia çıktı. Hizmetçi dışarıdan salonun kapısını çekti. Pencere açık kalmıştı, içeriye tatlı bir hava giriyor, tül perde uçuyordu. Selma Hanım pencereyi kapatmak için kalktı. Vedat Bey:

– Bırakınız, açık kalsın. Bana ağabeyimi çağırtınız.

Selma Hanım salondan çıktı, biraz sonra içeriye girdi.

– Babam bu gece gelmemiş, dedi.

– Sabri Efendi'yi çağırınız, gelsin buraya.

Yaşlı bir adam olan Sabri Efendi girdi içeriye. Çekingen ve telaşlı bir hâli vardı.

– Bendenizi emretmişsiniz beyefendi, dedi.

– Ağabeyim Sedat Bey bu gece gelmemiş, biliyor musunuz, dedi.

– Evet efendim, dedi Sabri Efendi.

– Peki o sabıkalı olan bahçıvan apartmanda mı?

– Sedat Bey kendisine iki gün evvel izin vermişlerdi.

Vedat Bey:

– Gülçin'i bu apartmana aldırdığını söylüyorlar. Bundan benim haberim yok.

– Bendeniz de şimdi öğrendim.

– Bizim şoför mü aldı getirdi dersiniz?

– Bu hususta bilgim yok efendim, buraya çocuk gelmedi.

– Ya nereye gitti, Erenköy'e mi?

– Bilmiyorum beyefendi.

– Ağabeyim nerede olabilir?

– Ara sıra geliyorlar.

Vedat Bey önündeki kâğıda baktıktan sonra,

– Şoför Ahmet Efendi'yi bana gönderiniz, dedi.

Sabri Bey çıkınca Selma Hanım:

– Amcacığım, dedi. Kendinizi çok hırpalıyorsunuz!

Vedat Bey:

– Gebermek daha iyi, dedi.

Sonra elleri titreyerek etajerin üstündeki ilaç şişesini aldı, evirdi çevirdi ve sonra,

– Selma, dedi. Ben senin amcanım, rica ederim bana söyle, Güzin Hanım'ın bana ihanet ettiğine inanıyor musun?

Selma Hanım kıpkırmızı kesildi.

– Amcacığım, dedi. Siz ağabeyinizle bu evlilik hususunda mücadele ederek rahatsızlanmışsınız. Daima bir kuşku içinde yaşıyordunuz. Yengem sizinle bu katta yaşıyordu. Tam iki yıl ne o bu kattan ayrıldı ne de siz. Bu iki yıl sonunda yengem Gülçin'i dünyaya getirdi.

Vedat Bey:

– Yani bu çocuğun benim çocuğum olduğuna inanıyorsun, öyle mi, dedi.

Selma Hanım:

– Evet efendim, dedi. Evlendiniz ve bu kattan ayrılmadınız. Yengemin bir gün bile bu kattan aşağıya indiğini görmedim. Ona Feraset Kalfa bakıyordu.

Vedat Bey:

– Peki ağabeyim Sedat Bey'in bana gösterdiği o mektuba ne diyorsun?

– Bilmiyorum amcacığım. Yalnız Gülçin'in sizin kızınız olduğuna eminim.

– Peki o mektubun üzerine Erenköy'deki eve gitmesine ne diyorsun? Neden istedi bunu?

– Erenköy'e yengemin gitmek istediğinden emin değilim. O sizi teselli etmeye çalışan, size sadık bir eşti.

– Ama sonra Erenköy'e gitti. Orada teyzesinin oğlu olan Burhan Bey'le buluştu.

– Yengemin Erenköy'deki eve gitmek istediğini babam söylemişti. Yengemin bunu istediğine hiç inanmıyorum çünkü giderken çok ağladı.

– Sedat Bey onu neden buradan uzaklaştırdı?

– Gülçin'in ve Güzin yengemin sizi rahatsız ettiğini söylemişti.

O sırada şoför gelmişti.

Vedat Bey:

– Ahmet Efendi, dedi. Feraset Kalfa'nın Üsküdar'daki evini biliyor musun?

Ahmet Efendi:

– Biliyorum beyefendi, dedi. Ben oraya bir iki defa gitmiştim. Kendisini siz çağırtmıştınız buraya.

– Gidiniz, kalfayı alıp buraya getiriniz.

Şoför çıkınca Vedat Bey yerinden kalktı. Dizlerinde derman yok gibiydi. Güçlükle adım atıyordu. Pencereye kadar gitti, oradan giren rüzgâra yüzünü döndü. Uzaklara doğru biraz baktı.

Cihangir'deki bu apartmandan karşı kıyılar, adalara kadar gözüküyordu. Deniz masmavi ve gök berraktı. Selma Hanım endişe ile kendisine bakıyordu.

Vedat Bey döndü.

– Bu nasıl tedavidir Selma Hanım, dedi. Hekim

beni muayene etmedi. Ağabeyim boyuna bana ilaç getiriyor. Evet, uykusuzluklarım ortadan kalktı ama daima uyku hâlindeyim. Gözlerim kapanıyor. Tahliller yapıldı, kanımda fazla yağ ve şeker varmış. Bu tahlil raporlarını ben görmedim. Kalbim hastaymış. Buna, uygun bir evlenme yapmamam etken olmuş. Aslında ben benden iş isteyen Güzin Hanım'ı denedim de işe aldım. Onunla evlenmeyi ben istedim. Sedat Bey onun benim servetime âşık olduğunu iddia etti. O tarihlerde teyzesi sağdı. Ben Güzin'in terbiyesine, hatta bilgisine hayran kalmıştım. Güzel bir kızdı. Ağabeyim onu yazıhaneye bile almama razı değildi. Daha sonra bu konuda çok münakaşa ettik. Bugün benim tedavime çalışan ağabeyim, beni hasta edinceye kadar uğraştı. Ben sağduyu sahibi bir adamım. Kendisine gelince benden daha zengindi ve büyük bir serveti kumarda yedi. Ona sorarsan bu sayede hayatta görüş sahibi olmuş. İnsanları ve bilhassa kadınları iyi tanımış.

Vedat Bey sürekli oturduğu koltuğa döndü.

– Kızım, dedi. Kadına söyle bana bir çay getirsin.

Selma Hanım çıktı, elinde bir tepsi ile döndü. Tepside bir bardak çay vardı.

– Sağ ol Selma, dedi Vedat Bey.

Çaydan bir yudum aldı.

– Selma Hanım, dedi. Ağabeyimin bana getirdiği o krem kutusunun içindeki maddeye ne diyorsun? Onu kullandığım zaman beynimin soğuduğunu duyu-

yorum. Bir garip uyku veriyor. Ben medeni ve bilgili bir adamım. Bu krem içinde kokain bulunduğunu bu hemşire kız nereden biliyor?

Selma Hanım:

– Kokainin ilaç olarak belli bir dozda kullanıldığını biliyoruz efendim, dedi.

– Peki ama benim bir tedaviye ihtiyacım varsa bunu bir hekim tayin edemez miydi? Ne için babanız beni burada tedavi ediyor ve yemeğimi bile kesiyor. Bu karanlık bu havasızlık onun istediği bir şey değil mi? Ben şuuruma sahip değil miyim Selma?

– Elhamdülillâh, amcacığım.

– Sen lütfen Sabri Bey'i tekrar çağır buraya.

FERASET KALFA



Feraset Kalfa, aileye emek vermiş ve Üsküdar'daki evinden Güzin Hanım'a bakmak için getirilmiş bir kadındı.

Şoför Ahmet Efendi yarım saat içinde bu kalfayı evinden aldı ve getirdi. Kadın salona girer girmez Vedat Bey'in eteğini öpmek istedi. Vedat Bey kadının omzuna elini koydu ve onu karşısındaki koltukta oturmaya mecbur etti.

– Feraset Hanım, dedi. Ailem büyük bir felaket

içinde. Güzin Hanım'ı sizin evinize yolladıklarını öğrendim. Bana bu konuda bilgi vermenizi rica ederim.

Feraset Hanım:

– Beyefendi, siz rahatsızsınız, dedi.

– Olabilir, dedi Vedat Bey. Ama başkalarının günahına girmek istemem. Erenköy'deki yazlıkta siz Burhan Bey'i gördünüz mü?

Feraset Hanım ter içindeydi.

– Allah şahidimdir ki ben Burhan Bey adında bir kimseyi görmedim. Bu Halil Efendi'nin bir iftirasıdır.

– Ya mektup üzerine Güzin Hanım'ın Erenköy'e gidişine ne diyebilirsiniz?

– Güzin Hanım böyle bir istekte bulunmadı beyefendi. Bunu ağabeyiniz istedi. Sizi görmekle sinirleniyor demişti. Hatta size bir Allahaısmarladık demesine bile müsaade etmedi.

– Peki posta kutusunda bulunan mektup?

– Bu mektubun iç yüzünü ben bilmiyorum efendim. Makine ile yazılmış bir mektup, altında imza da yok. Yalnız Burhan adı var. Güzin Hanımefendi, o sırada teyzezadesinin Erzincan'da askerlik yapmakta olduğunu boşuna söylemeye çalıştı. Zaten orada fazla kalamadık. Güzin Hanımefendi'ye gözcülük ettiğim için Erenköy'den önce beni kovdular, birkaç gün sonra Güzin Hanım kucağında çocukla bana geldi.

Vedat Bey kalktı, biraz gezindi. Salonda bulunan Feraset Kalfa, hizmetçi ve Selma Hanım gözleriyle onu takip ediyorlardı.

Tekrar yerine gelip oturdu.

– Feraset Hanım, dedi. Güzin Hanım neden hastalandı?

– Bu hakaret, bu iftira kendisine çok ağır geldi, dedi Feraset Hanım. Günlerce yemedi, içmedi, olduğu yerde eridi. Dispansere götürdük, çok süratle ilerleyen bir verem teşhisi koydular. Bunun üzerine hanımefendi yatağa düştü, hekimler onun mikrop saçtığını ileri sürerek hastaneye kaldırılmasını istediler. Bu sırada Gülçin, annesinin gittiğini görünce ağlamaya başladı. Yetişmek ister gibi arabanın arkasından "anneciğim, anneciğim" diye koşuyordu. Çocuk yere düştü, ben kendisini kucakladım, susturmaya çalıştım. İki üç gün evvel de Halit Efendi geldi, çocuğu istediğinizi anlattı ve bir taksi ile alıp götürdü.

Feraset Kalfa gözyaşlarını başörtüsünün ucu ile sildi.

– Güzin Hanım iki ay kadar kalmıştı Üsküdar'da. Ağlamadığı bir gün yoktu. Kendisine düğünde hediye etmiş olduğunuz tek taş yüzüğü ben götürdüm sattım. Geçinecek paramız yoktu. Sık sık hekim getiriyordum. Hastalığını öğrenince hızla çökmüştü. Hastanede kendisini ziyarete gittiğim zaman kendisini değil kızını düşünüyordu. Hekimlerle konuştuk, özel bakıma alınırsa belki kurtulur, dediler. Elimizde avucumuzda bir şey yoktu ki başka bir odaya yatıralım. On kişilik bir koğuşta yatıyordu. Avurtları çökmüş, o güzel kadın değişmişti. Halit Efendi, sizin kızınızı istediğinizi söylediği zaman sevindi. Çünkü bu nazik kıza ben bakamıyordum.

Vedat Bey:

– Gülçin buraya gelmedi ve ben de kendisini istemedim, dedi. Ağabeyim benim adıma hareket etmiş olacak. Bu çocuğa düşman olduğu hâlde ne için bahçıvanı gönderip aldırttı dersiniz?

Kalfa inler gibi,

– Çok kötü şeyler aklıma geliyor, dedi.

– Ne gibi Feraset Hanım?

– Korkarım Sedat Bey, bu çocuğu ortadan kaldırtacak.

Selma Hanım:

– Ne diyorsunuz Feraset Hanım. Babam böyle bir şey yapabilir mi?

Vedat Bey:

– Çocuğu nereye gönderiyor, dedi.

– Belki o Rum kadının evine.

– Kim bu Rum kadın?

– Beyefendinin arada bir uğradığı madam.

– Nereden biliyorsunuz?

– Ben Ahmet Efendi'den duydum. Kendisi çok sarhoş olduğu bir gece onu Kumkapı'daki madamın evine götürmüştü.

Bir süre salonda derin bir sessizlik oldu. Sonra Vedat Bey, Sabri Bey'i istedi ve derhâl belediye hastanesine giderek Güzin Hanım'ı özel bir odaya aldırmasını, tıbben bütün gücünü kullanmalarını ve yanına bir hemşire verilmesini söyledi.

Sabri Bey gitti, Ahmet Efendi de telefon işini halletti, telefon çalışmaya başladı.

Vedat Bey:

– Feraset Hanım, dedi. Çocuk ne durumdadır?

Feraset Hanım:

– Halit Efendi çocuğu götürürken annesine, hastaneye götüreceklerini söylemişti. Hanımefendinin hastaneye yatırıldığını nereden öğrendiğini bilmiyorum. Buna ben de inandım. Zavallı annesi çocuğun kaybolduğunu öğrenince muhakkak ölür.

Vedat Bey:

– Selma, dedi. Karakolu ara, çocuğun kaybolduğunu söyle.

Vedat Bey günlerce oturduğu köşeden kalkmış, şimdi salonda boydan boya dolaşıyordu. Boynu gömleğin içinde incecik kalmış ve saçları uzamıştı.

Bir şeyler düşünmüş olacak ki,

– Feraset Hanım, dedi. Çocuğun arkasında ne vardı?

Feraset Hanım:

– Açık mavi elbisesi, dedi. Annesi yattığı yerde dikmişti. Başında kırmızı kurdele vardı. Takşiye binerken bebeğini de almıştı.

– Nasıl bebek, dedi Vedat Bey.

– Kolsuz bebek, dedi.

– Kolsuz bebek mi?

– Evet Beyefendi. Sol kolu kopmuş bir bebek.

– Nasıl bebekmiş bu?

– Efendim çöplükte bulmuş. Mendili ile sarmış, bize getirdi. Hanımefendi de o bebeği atmasını söyledi. Gülçin ağlamaya başladı, "Benim bebeğim."

demişti. "Ben onun annesi oldum, onun kolu acıyor."

Kalfa, içini çekti.

– Bebeği alamadık elinden, ağlıyordu. Ben gittim ona güzel bir bebek aldım. Fakat Gülçin kabul etmedi. İlle de kolsuz bebeği kucağında taşıyacak. Onu hiç gözünden ayırmıyordu. Aldığım bebeğin yüzüne bile bakmadı. Beğenmediyse başka bebek alacağımızı söyledik. Fakat kendisi bebeğini hiçbir bebekle değişmeyeceğini söyledi. Onunla yatar, onunla kalkardı.

Selma Hanım:

– Amcacığım, dedi. Birkaç gazeteye de kayıp ilanı versek.

– Olur, dedi Vedat Bey. Bunu senden rica edeyim.

Selma Hanım gazete idarehanelerine koştu, Sabri Bey de hastaneden döndü.

– Beyefendi, dedi. Güzin Hanımefendi'yi özel bir odaya yatırdık. Başına bir hemşire koyduk. Çok zayıf, ateş içinde ama bendenizi tanıdı, ben de kendilerini teselliye çalıştım. Küçük hanımı istiyor, kapıdan olsun göreyim, diyor.

Vedat Bey:

– Hepiniz beni deli etmeye mi çalışıyorsunuz, dedi.

Açık pencerenin önünde sık sık duruyor ve yüzüne ara sıra enginlerden esen rüzgârla serinliyordu.

İşte bu sırada ilk defa salonda telefonun sesi duyuldu. İlk yardım hastanesinden arıyorlardı. Vedat Bey haykırdı.

– Ağabeyime araba çarpmış, dedi. İlk yardım has-

tanesine götürmüşler. Daha yoldayken vefat etmiş.

Bu sırada Selma Hanım salona gelmişti. Sabri Bey bir köşede ayakta duruyordu.

Vedat Bey:

– Sonumuz mu geldi, diye bağırdı. Bir iki saat içinde kızımı kaybettim, annesi onu son bir defa görmek istiyor, ağabeyim trafik kazasına kurban gitti.

Sabri Bey'le Selma Hanım hemen ilk yardım hastanesine koştular. Şoför Ahmet Efendi en yakın hastaneden bir hekim getirdi. Vedat Bey bitkin hâlde bir koltuğa uzanmıştı. Feraset Hanım ona bakmaya çalışıyordu.

Hekim, Vedat Bey'in çok zayıf ve bakımsız olduğunu, moralinin çok bozuk olduğunu ve çok iyi beslenmesi gerektiğini söyledi.

Sedat Bey'in odasına kapattığı ve kimse ile görüşmesini istemediği kardeşi yavaş yavaş ölüme doğru gidiyordu.

Emekli kalfa hemen Vedat Bey'e bir çorba getirtti ve onu teselliye çalıştı.

Üç katlı ve bahçe içindeki apartman bir anda karmakarışık olmuştu.

Sabri Bey'le Selma Hanım döndüler. Vedat Bey:

– Benden bir şey saklamanıza gerek yok, dedi. Ne olmuş?

Selma Hanım:

– Saklayacağımız bir şey yok amcacığım, dedi. Babam Kurtuluş'ta bir araba kazası geçirmiş. Caddede koşarak karşıdan karşıya geçerken araba

çarpmış. Şoför kendisini alıp hastaneye götürmüş. Babamın iyice sarhoş olduğu anlaşılmış. Kendisini morga kaldırmışlar.

Apartmanın içindeki sinirlilik birden silindi ve ağırlık kalktı.

Vedat Bey üçüncü kattan ikinci kata indi. Buradaki bir odada Erenköy'e gönderilmeden önce Güzin Hanım kalmıştı.

Bir başka oda da Sedat Bey'in odası idi. Anahtarını daima yanında taşıdığı, bu odada Vedat Bey'i, aileyi ve kendi işlerini idare ediyordu.

Yarı açık bir dolapta, onun yazlık ve kışlık giysileri görünüyordu. Bu odaya kimseyi sokmazdı. Apartmanın bütün hatları kesilmiş, bu hatlar onun masasının üzerindeki telefona bağlanmıştı.

Vedat Bey peşi sıra dolanan Sabri Bey'e sordu:

– Sedat Bey'den sen ne kadar para alıyordun?

Sabri Bey:

– Kendi şahsı için ayda bir milyon lira çekiyordu, dedi. Ayrıca bir hafta önce size Avrupa'dan ilaç getirttiğini söyleyerek bendenizden ayrıca bir milyon lira daha aldı.

– Ne ilacı bu dedi, Vedat Bey.

– Bilmiyorum, dedi Sabri Bey. Sizin hesabınıza yazdırmıştı.

Selma Hanım, babasının odasına girdi. Hastanede ölünün üzerinden çıkan ufak tefek paralarla birkaç reçete kâğıdını ve bu arada yazıhanenin anahtarlarını ortaya koydu.

– Amcacığım, dedi. Babam iyice sarhoşmuş. Üstü başı içki kokusu içindeydi. Kazada bir kasıt olmadığı anlaşılmış. Görenler babamın yıkılarak, sendeleyerek yürüdüğünü ve arabaların arasından caddeye çıktığını görmüşler.

Vedat Bey çekmeceyi açtırdı. Yazıhanenin bu gözünde birtakım kâğıtlar, iskambiller ve küçük kutularda kremlerle karışık birtakım maddeler vardı.

Bir köşede yarım milyon kadar banknot bulunuyordu.

Tam şuuruna sahip olmayan kardeşi Mühendis Vedat Bey'in ağabeyi olması sıfatıyla bir an önce akıl hastanesine kapatılmasını istiyordu.

Vedat Bey:

– Ben bu hâle mi gelmişim Selma, ben bu hâlde miyim, dedi.

Selma Hanım:

– Amcacığım, dedi. Sizi bu sinir hapları ve beyaz zehirle uyuşuk bir hâle getirdiği anlaşılıyor. Onun niyetinin ve kastının ne olduğunu anlamak hiç de güç değil.

Vedat Bey dişlerini sıktı.

– Neymiş kastı, dedi.

Selma Hanım:

– Kendi paralarını yiyip bitirdi, dedi. Sonra sizin servetinize sahip olmak istedi. Evlenmenize engel olması da bu yüzdendir. İşte bu yüzden hiçbir günahı olmayan yengemi ortadan kaldırmak istedi. O benim babamdı ama ona bütün kötü niyetlerinin cezasını

verdi Allah. Acımıyorum amca, katiyen acımıyorum.

Odadakiler donakaldılar.

Bütün apartmanda yaşayan hizmetçiler de sessizce mırıldanıyor ve bir hayalet gibi dolaşıyorlardı.

Vedat Bey:

– Kızımı ne yaptı bu adam, diye bağırdı. Yoksa Kurtuluş'ta ne işi vardı? Gülçin'i o kadının yanında mı tutuyordu?

Biraz sonra, aylarca değil, senelerce sokağa çıkmamış Vedat bey, Sabri Bey'le birlikte, şoför Ahmet Efendi'nin bildiği adrese gitti.

Türkçesi kıt olan Rum kadın kendisinin suçu olmadığını anlatmaya çalışıyordu.

Son bir iki günde Sedat Bey'in çok telaşlı olduğunu anlattı. Banyoya bazı bezler taşımış, bunların içinde mavi bir çocuk elbisesi de vardı.

ELİ RESİMLİ AMCA



Halit, Gülçin'i taksiye alınca şoföre,

– İhsan, dedi. Çek Gaziosmanpaşa'ya.

Kendisi çocuğun yanında arkada oturuyordu. Çocuk, bebeği göğsünün üstünde tutuyordu, Halit:

– O pis bebeği niye kucağında tutuyorsun?

Çocuk yüzünü ona çevirdi.

– Benim bebeğim pis değil amca, hasta, dedi.

– Ne hastası?

– Kolu ağrıyor!

– Romatizması filan mı var?

– Hayır amca, kolu ağrıyor çok.

– Sana güzel bir bebek alamadılar mı?

– Aldılar ama ben kendi bebeğimi severim, başka güzel bebekleri sevmem. Bu benim kızım.

Çocuğun iri ve patlak gözleri vardı. Halit başını iki tarafa salladı. Sonra bir sigara yaktı.

– Sedat Bey senin nen oluyor, dedi

– Amcam, dedi Gülçin. Babamın ağabeyi.

Biraz sonra yine,

– Ama o beni hiç sevmiyor, dedi. Bana hep fena fena bakıyor. Annemi ağlattı hep, anneme fena kadın olduğunu söyledi. Hani hastanede onun yanına gidiyoruz ya, işte o annem benim. Onu beyaz arabaya bindirdiler, alıp götürdüler, arkalarından koştum ama yetişemedim.

– Neden koştun arkalarından?

– Annemle beraber gideyim diye. O hep hasta ama iyi olur değil mi?

– Kim iyi olur?

– İşte hastaneye götürdükleri annem.

– İyi olur inşallah.

Çocuğun küçücük elinin parmağında mavi taşlı bir yüzük vardı. Onu Halit'e gösterdi:

– Bak amca, bunu aldı annem bana, nazar değmesin diye.

– Sen çok konuşma benim kafamı bozuyorsun.

– Peki konuşmam amca.

Biraz sonra araba köprüden geçmiş ve bir yokuşu tırmanmaya başlamıştı. Çocuk:

– Hastane daha uzakta mı amca, dedi.

Halit çocuğa yan yan baktı ve başını salladı.

Issız bir yolun başında Halit arabadan indi ve çocuğu yanına alarak bir gecekondunun tahta kapısını itti, içeriye girdi.

Burası terk edilmiş bir gecekonduya benziyordu. Dar penceresine bir çuval parçası gerilmişti. Bu pencerenin karşısında bir kerevet[1] ve kerevetin üzerinde ince şilte[2] vardı. Yatağın yanındaki tahta masanın üzerinde gaz lambası ve yanında bir kibrit kutusu vardı. Orada bir de şişe duruyordu. Rakı şişesi.

Halit, Gülçin'i oturttu yanına. Şişeye uzandı, aldı. Ağzına bir kâğıt parçasını bükmüş, huni yapmış onunla kapatmıştı. Bu şişeden bir iki yudum aldı. Sonra ağzını elinin tersi ile sildi. Yine sigara paketine uzanıp bir sigara aldı ve onu da yaktı. Odaya rakı kokusu yayılmıştı.

– Be adam, dedi Halit. Amcası oluyormuşsun. Ben şimdiye kadar aklım başımdayken kimseye bıçak çekmedim. İlle beni kızdırsınlar, dalıma bassınlar, derdim. O zaman gözüm kararırdı. Bu çocuk bana ne yaptı be.

Gülçin elini Halit'in koluna uzattı.

---

(1) kerevet: Üzerine şilte serilerek yatmaya veya oturmaya yarayan, duvara bitişik, ayakları olan, tahtadan sedir.

(2) şilte: Üstünde oturulan, yatılan, içi yünle, pamukla doldurulmuş döşek.

– Kiminle konuşuyorsun amca, dedi.

Halit yine yan gözle ona baktı.

– Sana ne, dedi.

Çocuk elini çekti.

– Hiç, dedi. Canım sıkıldı da.

– Canım sıkıldı, dedi Halit. Senin amcan olacak o herif benim hep başımı derde soktu. Aslında Vedat Bey beni Erenköy'deki eve bahçıvan olarak almıştı. Adam tıkır tıkır paramı verirdi. Ama gelgelelim öteki başka kafada.

Tekrar şişeden iki yudum daha içti.

Gülçin biraz sonra,

– Halit amca, dedi. Ne zaman gideceğiz?

– Nereye, dedi Halit.

– Hastaneye, anneme, dedi çocuk. Annem hasta. Dadı kalfa onu görmeye gitti, beni istiyormuş. Ağlamış hep. Şimdi beni görünce çok sevinecek.

Halit başını ellerinin arasına alarak dirseklerini dizlerine dayadı. Bir süre hareketsiz kaldı.

Neden sonra doğruldu, yanındaki kıza baktı. Kız, onun yanına devrilmiş, kolsuz bebeğini sımsıkı göğsüne bastırmıştı. Uyumuştu çocuk.

Lüle saçları yüzüne dağılmıştı. Dudakları yarı aralıktı.

Halit gürültü etmeden kalktı. Kapıdan dışarı çıktı. Yandaki bölme mutfak gibi bir yerdi. Orada kazma kürek gibi bazı araçlar vardı.

Eline bir keser aldı, yine yavaş yavaş yürüyerek odaya girdi. Çocuk daha uyuyordu.

Halit keserin sapını sımsıkı tutuyordu.

– Başına bir defa vurmak yeter, diye içinden söylendi. Ne canı var ki! Tekrar yataklığa ilişti, ceketini çıkardı, arkasına uzandı. Şişeyi aldı, içti bitirdi.

Yine elinin tersi ile ağzını sildi. Yan gözle uyuyan çocuğa baktı.

İçinden konuşuyordu, "Kafasına bir vur yeter. Sonra gelsin paralar. Herif bir milyon verecek. Paralar hazır. Sonra kuyunun üstündeki taşı kaldır, at içine, kim arar, kim sorar? Kim bilecek bu işin burada olduğunu. Bir defa vur yeter. Sonra kurtul artık sefaletten."

Bir anda terlemişti. Alnında, boynunda terler vardı. "Bir defa başımızı soktuk bu işe. Gayri paraları alıp kaçmaktan başka çare yok. Kadın beni tanıyor, kılık değiştirdim ama elime baktı. Dövmeleri gördü elimde. Nasıl olsa başım dertte." dedi.

Yine çocuğa baktı. Gülçin biraz kımıldamış, arka üstü uzanmıştı. Bebeğe hâlâ sımsıkı sarılıyordu.

Halit kalktı, çuval gerilmiş pencerenin aralığından dışarıya baktı. Ortalarda birkaç yıkık gecekondudan başka bir şey yoktu. Ne bir insan ne de başka bir şey.

Güneş yavaş yavaş ufka iniyor, akşam yaklaşıyordu.

Halit gecekondudan dışarıya çıktı. Yanda, arka tarafta üzerine koca bir taş konmuş bir kuyu vardı.

"Kimseler yok ortada." dedi Halit. "İn yok, cin yok."

Kapıyı kapattı, odaya döndü, kafası karışıktı.

"Anası hastanede, can üstünde." dedi. "Son bir defa kızını görmek istemiş. Çocuk bekliyor ki hastaneye götüreyim diye."

Bir sigara daha yaktı. Nefesini tutarak ortalığı dinledi. Uzaktan uzağa bir korna sesi duydu. Tekrar eski sessizlik çöktü.

Keseri eline aldı. Sapını avucuna iyice yerleştirdi. Çocuğa baktı. Çocuk sayıklıyordu:

– Anne, anneciğim.

Halit, kolunu indirdi. Çocuk birden silkindi, uyandı. Etrafına bakındı. Bebeğini tekrar bastı bağrına.

Alnında, boynunda terler birikmişti.

Halit Amca:

– Amca, dedi.

Halit dişlerini sıktı.

– Sus be başımın belası, dedi.

Çocuk kızardı, başını eğdi.

– Peki Halit Amca, dedi. Sustum.

Susmuştu, Halit ona yine yan gözle baktı.

Çocuğun gül yaprağı kadar nazik yanaklarına inci dizisi gibi gözyaşları iniyordu.

Bir daha sesli olarak, "Allah kahretsin!" dedi. "Kaç be adam kaçsana kaç!"

Hava hayli kararmıştı. Halit ceketini giydi. Oturduğu yerde kızın buruşmuş olan elbisesini düzeltti.

Elinden tutarak odadan, sonra gecekondudan dışarıya çıkardı. Arkasından kapıyı çekti.

Bir şeyden kaçar gibi çocuğu sürükleyerek hızla

yürütüyordu. Çocuk bir iki defa kapaklandı. Halit onu kucağına aldı.

Gecekonduların arasından çocukla gidiyordu. Gülçin bir eliyle bebeğini kucağında tutuyor, bir koluyla Halit'in boynuna sarılıyordu.

Daracık küçük bahçelere gerilen iplere çamaşırlar asmışlardı.

Bir gecekondunun kapısına gelip yumrukladı.

Tahta kapı açıldı. Orta yaşlı bir kadın Halit'i görünce kıpkırmızı oldu.

– Ne var, dedi. Niye geldin?

Halit kıpkırmızıydı.

– Al şu kızı kucağına, dedi. Çok konuşma gir içeriye.

Kendisi de girdi, kapıyı kapattı. Çocuğu yere bıraktı.

– Bana bak Zeynep, dedi. Hık mık etme. Beni zorla dinden imandan çıkarma. Al şunu dedim sana.

Kadın nefes nefese,

– Kimin nesi bu, dedi. Neye alıp getirdin?

– Sorma, dedi Halit.

– Ben alamam, dedi. Ele güne karşı ne derim?

– Al şu çocuğu dedim. Beni katil mi edeceksin?

– Enişten bugünlerde gelir.

– Ben gelir alırım bunu. Sen iyi sakla. Kimse görmesin.

– Ayol el âlemin ciğerparesini nasıl alıp da getiriyorsun?

– Sus be kadın, dedi. Beni cin çıfıt etme. Öldü-

reyim mi bunu? Onu mu istiyorsun? Al benim elimden.

– Allah seni bildiği gibi yapsın. Enişten gelirse ben ne derim?

– Ne dersen de.

Gülçin bebeğinin kolsuz tarafını göğsüne yapıştırmış, şaşkın şaşkın bakıyordu.

Halit birden döndü, fırladı gitti.

Zeynep ayakta duran kızı elinden tuttu, bir odaya götürdü. Aydınlıkta yüzüne baktı.

– Kızım, dedi. Senin adın ne?

– Benim adım Gülçin, dedi çocuk.

– Sen nerede oturuyorsun?

– Feraset dadının evinde.

– Annen, baban yok mu?

– Benim annem hastanede.

– Ne oldu annene?

– Annem verem olmuş. Onu hastaneye götürdüler. Ben koştum arkalarından yetişemedim.

– Baban neyin nesi?

– Babam da hasta.

– Nerede oturuyorsunuz?

– Evde oturuyoruz.

– Annen hangi hastanede?

– Belediye hastanesinde.

– Çok mu hasta?

– Çok hasta, Feraset dadı onu yoklamaya gitti. Beni istiyor. Halit Amca da beni aldı, anneme götürecekti.

– Sana öyle mi söyledi?

– Evet.

– Allah onu bildiği gibi yapsın. Kızım sizin eviniz nerede?

– Yazlıkta.

– Nerede bu yazlık?

– Ben bilmiyorum. Biz orada oturuyorduk. Amcam bizi istemedi. Kalfanın evine geldik.

– Dadının adı ne?

– Feraset Hanım.

– Nerede oturuyor?

– Kendi evinde.

– Nerede bu ev?

– Sokakta.

Kapı vuruldu. Zeynep Hanım gidip açtı. Gelen Halit'ti. Elinde bir paket vardı.

– Bana bak, dedi. O kızın üstündekini başındakini çıkar. Bunu giydir. O fistanı da bana getir, anladın mı?

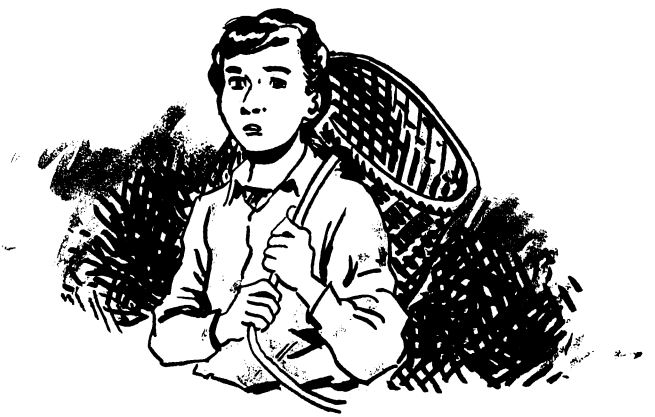
Zeynep Hanım?

– Allah'tan korkmaz, dedi. Neler yapıyorsun?

– Beni lafa tutma, dedi Halit. Dediğimi yap, kimseye bir şey söyleme.

Zeynep Hanım içeriye girdi. Gülçin'in mavi elbisesini çıkardı. Halit'in getirdiği elbiseyi giydirdi. Halit elbiseyi alınca gitti.

KÜFECİ YAŞAR



Kardeşler apartmanının telefonları iki günden beri ötüyor ve Sedat Beyefendi'nin vefatı için baş sağlığı diliyorlardı.

O gün cenazenin kalktığı Şişli Camii'nin avlusu çiçeklerle dolmuş, nadiren görülen bir kalabalıkla Sedat Bey'i mezarına kadar götürmüşlerdi.

Bu cenazede yalnız Sabri Bey bulundu. Vedat Bey bitkin bir hâlde olduğu için odasına kapanmış, yemiyor, içmiyor, kimse ile konuşmak istemiyordu.

Yine bu arada Vedia hemşire hastaneden apartmanı arıyor ve ağır bir dil kullanarak kızı Gülçin'i

neden Güzin Hanım'a getirmeyi ihmal ettiklerini soruyordu.

Bir başka hekim, Vedat Bey'i muayene etmiş ve ona bazı ağır ilaçlar vermişti.

Selma Hanım, amcasının yanından ayrılmıyordu.

Cenazenin ilanını yazan gazeteler aynı gün bir kayıp ilanı da koymuşlardı.

Dört yaşında, mavi elbiseli, kırmızı kurdeleli Gülçin adında kızın bir haftadan beri kayıp olduğunu, bulunduğu yeri bilenlerin Mühendis Vedat Alıcı Bey'e telefonla bildirmelerini rica ediyordu.

Nihayet Selma Hanım, Vedia hemşireye durumu anlattı ve hem cenazeden hem de çocuğun kaybolduğundan söz etti.

Güzin Hanım'ı kurtarmaya çalışıyorlardı.

İşte bu sırada apartmanın kapısı önünde bir ağız kavgası oldu ve Selma Hanım alt kata inmiş olan şoföre,

– Ahmet Efendi, bilmiyor musun amcam bitkin bir hâlde. Bu kavgaya ne gerek var, demişti.

Şoför sıkıntı içinde,

– Küçük Hanım, dedi. Bu küfeci oğlan ille Vedat Bey'i görecekmiş. Ne istediğini bir türlü söylemiyor.

Selma Hanım hayli zayıf, sırtında bir küfe olan on, on bir yaşlarında başı açık, ayakları çıplak olan küfeciye,

– Kardeşim ne istiyorsun bana söyle, dedi.

Küfeci oğlan:

– İhbarım var, dedi. Gazetedeki ilanı gördüm.

– İyi ya bana söyle.

– Olmaz Vedat Bey'e söyleyeceğim.

– Ben onun yeğeniyim. Bana söyle amcam hasta yatıyor.

– Olsun.

Vedat Bey ikinci katta, Güzin Hanım'ın odasında yatıyordu. Münakaşayı duydu, merdiven başına kadar geldi.

– Selma getir şunu yukarıya, dedi.

Küfeci kapıdan içeriye daldı, Selma Hanım:

– Küfeni bırak şuraya.

– Olmaz abla, dedi çocuk. Ben ona yeni on kâğıt verdim.

– Merak etme bir şey olmaz.

– Amma uzattın be abla, ben gece yatısına gelmedim.

Çaresiz küfeciyi yukarıya aldılar. Çocuk odaya girdi, etrafına şaşkınlıkla bakındı.

– Vay be, dedi. Saray gibi burası ama ilaç kokuyor.

– Oğlum uzatma, dedi Vedat Bey. Ne söyleyeceksen söyle. Görüyorsun ben hastayım.

Çocuk küfesini sıyırdı arkasından. Tersine çevirip üstüne oturdu.

– Bak ağabey, dedi. Bana çopur Yaşar derler, dedi. Tahtakale'de küfecilik yaparım. Babam da küfeciymiş, yük taşırken yere kapanıp ölmüş. Sizden iyi olmasın iyi adamdı. Şimdi onun yerine ben çalışıyorum.

Selma Hanım:

– İyi kardeşim iyi, Allah kolaylık versin, dedi.

– Kesme lafımı be abla, dedi. İşte anlatıyorum. Ben işimi bıraktım da geldim buraya.

Vedat Bey:

– Selma, dedi. Bırak istediği gibi konuşsun. Sen bana ilacımı ver, dayanacak hâlim kalmadı.

Selma Hanım, amcasına bir hap getirdi. Vedat Bey bardaktaki suyun hepsini içti.

Küfeci oğlan:

– Bana çopur Yaşar derler ama çopurluğum yoktur, dedi. Soyadım Çopur. Anama kardeşime ben bakıyorum. Kızı okula yazdırdım. O kızdır. Benim gibi erkek değil ki okumayı sokakta öğrensin.

Kapı açıldı, şoför ve Sabri Bey dışarıda sabırsızlanıyorlardı.

Vedat Bey boş boş bakıyordu.

Yaşar:

– Dün bir ekmekle dört beş tane zeytin almıştım. Bir salkım da üzüm. Onu yiyordum. Manavın bir gazeteden kesip üzümü sardığı kâğıda bir göz attım. Bir kız çocuk kaybolmuş.

Vedat Bey:

– Anlat oğlum, dedi.

Yaşar:

– Ben masal anlatmaya gelmedim, dedi. Yeni Cami'nin karşısında park gibi bir yer var ya. Orada Mısır Çarşısı'na bitişik aşçı dükkânları vardır. Ben oraya çok giderim.

– Anlat oğlum, dedi Vedat Bey.

– Anlatıyorum işte dedi, çocuk. Yolum düştükçe orada yerdim yemeğimi. Yine öyle yaptım. Baktım orada başka sırada bir kız oturuyor. Yanında koca bir kova, kovanın içinde paketler var. Gazetedeki kayıp ilanını gördüm ya. Aklıma geldi. Ama kızın üstünde böyle mavi bir elbise yok. Sarı elbise var ama başında kırmızı kurdele var. Canım sıkıldı gene de gittim.

– Kardeşim senin adın ne dedim? "Gülçin" dedi bana. "Burada ne bekliyorsun?" diye sordum. Kız, "Teyzem alışverişe gitti, ben de onu bekliyorum." dedi.

Vedat Bey gözlerini zorlukla açtı.

– Anlat oğlum, bekleme dedi.

Yaşar:

– İşte böyle, dedi. Kız hoşuma gitti. Uslu uslu duruyordu. Bana şaşkınlıkla bakıyordu. Kucağında mendile sarılmış bir bebek vardı. Hani öyle çarşı bebeği filan değil. Başına uydurma saç dikilmiş, kalemle kaş göz yapılmış, sonrada mendile sarmıştı kız. Merak ettim, bebeğin elleri yok mu dedim. Kız, "Var" dedi. "Üşümesin diye mendile sardım." "Hadi çıkar." dedim. "Üşümez." Kız, "Üşür." dedi. "Çıkaramam ağabey bebeğim hasta." "Neden hasta ateşi filan mı var?" dedim. Kız, "Kolu ağrıyor." dedi. "Sizin oralarda doktor yok mu?" dedim. Kız içini çekti. "Götüremem." dedi. "Ben onun kolunun koptuğunu kimseye göstermek istemem. Gücüne gider ağlar sonra."

Yaşar başını salladı.

– İşte bu sırada ben kızcağızla kaynatırken başı örtülü bir kadın geldi yanımıza. Bir şeyler almıştı, kadın aldıklarını çinko kovanın içine koydu, bana ters ters baktı: "Sen işine gitsene." dedi.

Yaşar:

– İşte böyle ağabey, dedi. Ben Gülçin'i gördüm. Ama arkasında mavi elbise yoktu, sarı elbise vardı.

Vedat Bey içini çekti.

– Selma, dedi. Şu çocuğa para ver, gitsin.

Küfeci gitti. Vedat Bey sırtüstü yatmıştı yatağına. Gözlerinde yaşlar vardı.

Selma Hanım, küfeci çocuğu saldıktan sonra odaya girdi. Biraz çekinerek amcasına yaklaştı:

– Amcacığım, dedi.

Vedat Bey gözlerini açtı.

– Ne var, dedi.

– Amcacığım, sevindiniz mi?

– Neye sevineceğim?

– Bu küfecinin anlattıklarına.

– Nesine sevineyim, dedi Vedat Bey.

– Amcacığım, istirham ederim. O kadın bize anlatmıştı. Babam birtakım bezler yakmış termosifonun ocağında.

– Gördük, dedi Vedat Bey. Bir iki parça yanmamıştı. Üzerinde kan izleri vardı.

– Doğru diyorsunuz ama amca lütfen beni dinleyiniz. Bu ümidimizi kaybetmemeye çalışalım. Yengem kızını bekliyor. Vedia hemşire ile Feraset Kalfa, ce-

naze münasebetiyle onu götüremediğimizi söyleyip duruyor. Siz benim çözmeye çalıştığım bir şeyi düşünmek bile istemiyorsunuz.

– Ben de bir insanım Selma, ölmek istiyorum.

Selma sustu, Vedat Bey biraz sonra kolunu gözlerinin üstünden çekti.

– Nedir senin ümidin, dedi.

– Biz gazetede kolsuz bebekten söz etmedik, dedi Selma. Yaşar'ın gördüğü kızın adı Gülçin'miş, kucağında kolsuz bir bebek var.

Vedat Bey güçlükle kalkıp oturdu.

– Boşuna uğraşmayalım, dedi. Biz kolsuz bebeği görmedik ki!

– Fakat kalfa bu bebekten söz etti ya. Gülçin onu çöplükte bulmuş. Bu küfeci bize yalan söylemedi. Ben inanıyorum ki odur.

– Kızımın kanlı elbisesini baban sobada yakmış değil mi?

– Amcacığım, müsaade edin. Kalfa, Gülçin'in kolsuz bebeği mendile sardığını da bize anlattı ya.

– Evet ama o kanlı entari?

– Biliyorum amca. Fakat ortada bir kolsuz bebek var.

– Of çıldıracağım Selma.

– Amcacığım, küfeci bebeğin adını bile sormuş. Bunu izninizle Feraset Kalfa'dan öğrenelim.

– Sor, ne yaparsan yap.

Selma Hanım telefonla hastaneyi aradı ve Feraset Kalfa'yı istedi. Kalfa çok telaşlandı.

– Küçük hanımcığım, diyordu. Yengeniz canlanmaya çalışıyor, ille kızım diyor.

– Olanları biliyorsunuz, dedi Selma Hanım. Amcam da çok kötü bir durumda. Ben size kolsuz bebeğin adını soracaktım.

– Aman kızım soracak başka bir şey bulamadın mı?

– Biliyorsanız söyleyiniz Feraset Kalfa.

Feraset Hanım:

– Sevim, dedi. Kolsuz bebeğin adı Sevim.

Vedat Bey bu konuşmayı dikkatle takip etmişti. Yavaş yavaş onun da dimağında bir aydınlık beliriyordu. Kalktı, ayaklarını karyoladan sallandırdı, elleri ile alnını kapatarak bir süre düşündü.

– Selma, dedi. Kayıp ilanında Gülçin'in adı vardı değil mi, dedi.

– Vardı amcacığım.

– Ama kolsuz bebekten söz edilmemişti.

– Hayır.

– Kızın bebeği mendille sarıp göğsünde tuttuğunu da bu küfeci çocuk bilemezdi.

– Evet efendim.

– Yalnız mavi elbise yoktu üzerinde.

– Evet.

– Baban o mavi elbiseyi neden yaktı.

– Bilmiyorum amcacığım. Yalnız bu Halit'i Erenköy'deki eve siz almışsınız.

– Evet, bundan ne çıkar?

– Korkunç bir düşünce ama yine anlatmak iste-

rim. Babam, Güzin Hanım'ı sizden ayırmak istiyordu. Bunda muvaffak olursa Gülçin'i de ortadan kaldırıp sizin varisiniz ancak kendisi olabilecekti.

– Evet, korkunç bir tasarı!

– Sizi de burada ya çıldırtacak ya da birtakım zehirlere alıştırarak ölümünüzü sağlayacaktı.

– Bunu yapacak seviyede bir insandır.

– Şimdi böyle bir şey aklıma geliyor. Halit'in çocuğu aldığı muhakkaktır. Bu sabıkalı adama kimse iş vermiyordu. Ortada aç bir canavar gibi dolaşıyordu.

– Tıpkı öyle.

– Siz, ona bir bahçe teslim etmişsiniz, bir aylık vermişsiniz. Onu korumuşsunuz.

– Öyle gibi.

– Babamla nerede ve nasıl tanıştığını bilmiyoruz. Ama bu adam bulduğu kapıyı kapamak istememiştir.

– Acaba?

– Bana öyle geliyor. Babamdan parayı alacak ve ortadan kaybolacaktı. Ama çocuğu öldürecekti. Bunun için kızı bir başka yere götürdü. Tıpkı masallarda olduğu gibi. Onun elbisesini çıkardı ve herhangi bir kana bulaştırarak babama götürdü ve paraları istedi. Şimdi babamın öldüğünü haber alınca çocuğu bize getirecektir.

– Getirmez, suçu ortaya koymamak için.

– Getireceğini ümit ederim efendim. Çünkü Gülçin hayatta.

KARI-KOCA



Bir hafta kadar süren yoğun bakımdan sonra Güzin Hanım'ın hastalık durumunda bir durgunluk görülüyordu.

Özel bir odada bakıma alınan genç kadının yanında Vedia Hemşire ile Feraset Kalfa bulunuyordu.

Vedat Bey'in geleceği telefonla bildirilince iyice erimiş olan Güzin Hanım:

– Keşke gelip de bu hâlimi görmese, dedi.

Vedat Bey odaya girince arkasına konulan yastıklarla yarı oturmuş bir duruma geldi.

Vedat Bey yatağa yaklaştı, kadının elini tuttu. Henüz ateş gibi yanan bu eli dudaklarına götürdü.

– Güzin Hanım, dedi. Ağabeyim ikimizi de bu hâle getirdi ama Allah ona cezasını verdi.

Gözlerinde yaşlar vardı.

Güzin Hanım:

– Zahmet edip buralara kadar geldiğiniz için size minnettarım beyefendi, dedi. Niçin Gülçin'i getirmediniz?

Vedat Bey:

– Çocuğun sizi bu durumda görmesi doğru değil, dedi. Sonra o da biraz zayıf, hastaneye gelmesi doğru değil.

Güzin Hanım:

– Ben kızıma elimi sürecek değilim, dedi. O da annesinin ne hâlde olduğunu görsün. Bu benim son arzum.

Vedat Bey:

– Başhekimle görüştüm, dedi. Bir haftaya kadar sizi apartmana götüreceğiz, her gün bir hekim gelip bakacak. Vedai Hanım da sizinle birlikte kalacak. Rica ederim, biraz daha sabırlı olunuz. Sizin sağlığınızla bizim hayatımız bağlantılı. Önce beni ayıplamamanızı rica ederim. Ağabeyimin kendi hırsları yüzünden sevdiklerimden beni ayırdıktan sonra, beni de öldürmek istediği anlaşıldı. Size reva görülen hareketlerde benim hiçbir katkım olmamıştır. Buna Allah şahittir. Yine de beni affetmenizi rica ederim.

Güzin Hanım:

– Buraya kadar zahmet edip geldiniz. Bana biraz olsun yaşamak ümidi verdiniz beyefendi, dedi. İyi olmaya gayret edeceğim.

Vedia Hanım'ın işaretiyle ziyaret son buldu. Ve Vedat Bey karısının elini öperken iki damla yaş da kadının ateş gibi yanan soluk elinin üzerine düştü.

Dışarıya çıktığı zaman düşünüyordu: Bu hâle getirdikleri eşini bir daha göremeyecek miydi? Onun yaşaması mümkün olmayacak mıydı?

Kendisini asansöre kadar götüren Vedia Hanım aşağıya inerlerken,

– Beyefendi bana inanınız, dedi. Hastanemiz Güzin Hanım'ı kurtarmak için ne gerekirse yapıyor. Memleketteki diğer uzman hekimleri de getirterek konsültasyon yaptılar. Ümidimizi kaybetmiyoruz. Sizin de mümkün olduğu kadar kısa bir zamanda çocuğu bulup getirmeniz gerekir. Size bunu da söyleyeyim.

Feraset Hanım'dan da öğrendim ki sizi beyaz zehire alıştırarak bitkin bir hâle getirip akıl hastanesine yatıracaklardı. O zamanda sizi kısıtlayacak olan ağabeyiniz servetinizin üstüne oturacaktı. Onun uğradığı kazayı Allah'ın sizleri kurtarmak için yarattığı bir imkân olarak düşününüz ve siz de biraz kilo almaya çalışınız.

Vedat Bey hastanenin önünde bekleyen arabaya binince,

– Bu çocuk bulunamadı gitti Ahmet Efendi, dedi.

– Sabri Bey de aradı, ben de aradım beyefendi, dedi. Son bir hafta içerisinde onu Tahtakale, Mısır

Çarşısı civarında gören olmamış. Çıplak ayakla gezindiği için ayağına bir şey batmış, bir süre bir bez bağlayarak dolaşmış ve ayağı iyice şişmiş. Evini bilmiyorlar ama Çopur Yaşar deyince bütün küfeciler onu tanıyor.

Hava soğuk ve yağışlı idi. Vedat Bey'in kendisine bol gelen eldiveni içinde elleri üşüyor ve ürperiyordu.

Apartmanına gelince hemen koltuğa uzandı. Selma:

– Nasıl buldunuz amcacığım, dedi.

– Bitmiş zavallı, dedi Vedat Bey. İnci gibi kızdı. Baban onu da bu hâle getirdi, beni de.

– Amca, ben babamın ölümüne ağlayacağım yerde sevindim. Gözlerimden bir damla yaş düşmedi onun için. Bu adamın elinden annemin neler çektiğini anlatamam size. Kadıncağız ne hâle gelerek öldü gitti.

Sonra,

– Size söylememiştim, dedi. O kadının evine gittiğimiz zaman dini milleti bile ayrı olan o kadın bile babamdan şikâyet etti. O kadının evinde kaldığı gecelerde daha akşamdan bir meyhaneye gider orada Halit Efendi ile buluşur, içermiş.

– Niye bunu daha önce söylemedin, dedi Vedat Bey.

– O anda siz mavi elbisenin bir parçasını görünce düşüp bayılmıştınız. O kadın bile durumu anlayınca size çok acıdı. Kadının Pa pa pa, barbar adam, dört yaşına gelmiş bir sübyandan ne istiyorsun diye haykırdığını duydum. Sonra Ahmet Efendi'ye rica ettim.

Tekrar kadına gitti. Babamla Halit'in buluştukları meyhaneyi öğrendi. Bundan pek bir şey çıkmayacağını düşündüm. Zaten siz de çok kötüydünüz.

Vedat Bey:

– Gülçin'i Halit'in alıp götürdüğünü biliyoruz, dedi. Belki bu adamı orada bulabiliriz. Neredeymiş bu meyhane?

Selma:

– Samatya'da, dedi. Oraya Barbar'ın Meyhanesi derlermiş. Bu ad ile herkes bilirmiş. Vasilaki adında yaşlı bir Rum işletiyormuş. Kadın orada bir süre meze hazırlamış, zaten babamla da orada tanışmışlar.

Vedat Bey doğruldu.

– Selma, dedi. Oraya gitmek istiyorum. Artık kendi işimi kendim takip edeceğim.

Selma:

– Amcacığım, dedi. Bu sabah da bir şey yemediniz.

– Yemeye ineyim, haber ver, biraz bir şey yerim. Sonra Sabri Bey'i de alır giderim.

Belki yıllardan beri ilk defa aşağı kattaki yemek salonuna indi. Aşçısı, hizmetçisi, vekil harcı asker gibi saygılı bir hâlde duruyorlardı.

Vedat Bey sofraya oturdu. Sabri Bey'e de,

– Siz de oturunuz, dedi.

Sabri Bey:

– Beyefendi, dedi. Rahat edemem karşınızda.

Vedat Bey:

– Ben hiçbir şey değilim artık, dedi. Ben hepiniz-

den hoşnudum. Oturunuz, sonra birlikte meyhaneye gideceğiz. Ahmet Efendi'ye de yemek versinler.

Her taraf varlık eserleriyle doluydu. Duvarlarda tablolar, tavandan masanın üzerine sarkan muhteşem avize ve pırıl pırıl yanan büfedeki muhteşem kristaller.

Dışarıda ince ince kar yağıyordu.

Vedat Bey, bir tabak pirzola yedi. Küçük bir dilim börekle yemeğini tamamladı.

Sofradan kalkınca Vedat Bey emektar hizmetkârlara,

– Bir arzusu, isteği, sıkıntısı olan varsa Sabri Bey'e söylesin, dedi. Hepinize teşekkür ederim.

Onlar da bir ağızdan,

– Sağ olunuz beyefendi, dediler.

Biraz sonra Sabri Bey'i yanına alarak arabaya binmişti.

– Ahmet Efendi Samatya'ya, dedi.

Şoför bir iki defa Sedat Bey'i oradan aldığı için meyhaneyi biliyordu. Bu bir binanın altında izbe ama geniş bir yerdi. Romanlarda anlatıldığı gibi içeride sıra sıra içki rafları, boş veya dolu şarap fıçıları, masalar vardı. İçerisi içki kokuyordu. Bir Rum delikanlı, yerleri süpürmüş, bir bezle masaların üzerini siliyordu.

Vedat Bey'le, Sabri Bey on basamak merdivenle binanın altındaki mahzen meyhaneye indiler. Duvarlarda çıplak kadın resimleri ve artist resimleri vardı.

Yaşlı bir adam biraz kuşkulu bir hâlde mutfak

kısmının kapısını açarak çıktı ortaya. Ahmet Efendi'yi hemen tanımıştı.

Vedat Bey:

– Ben sizin müşterilerinizden olan Sedat Bey'in kardeşiyim dedi.

– Anladım efendim, dedi İhtiyar Rum. Ben çok acıdım kazasına. Başınız sağ olsun.

– Sen de sağ ol.

– Ama benim böyle işlerle alakam yok, beni herkes bilir.

– Biz seni suçlu bulmadık. Biz şimdi Halit'i arıyoruz. Bu adam bizim yanımızda çalışıyordu. Sağ elinin üstünde dövme vardır. Bir yürekle oraya saplanmış bir bıçak.

– Bilirim efendim, dedi. Buraya arada bir uğrardı. İş arardı kendisi, sonra ortadan kayboldu. Eh burası meyhane, herkes herkesi bilir, ben müşteriyi seçmem. Halit Efendi'yi de bilirim. Yüzünde bir de ustura yarası vardır. Sedat Bey gelmez buraya Kalyopi'nin arkasından. Burada çalışmış olduğunu görmüş, sonunda vermiş parayı almış Kalyopi'yi kendi evinde.

Vedat Bey:

– Barna, dedi. Halit'le ağabeyim Sedat Bey son defa buraya ne zaman geldiler. Hatırlayabiliyor musun?

– Ne, efendim, dedi Barna. Sedat Bey gelmiş daha önce. İstemiş bizden rakı, sabah sabah ne oluyor, demedik. Oturdu bir masada, başladı içmeye. Bana sordu Halit gelmiş mi?

– Halit burada bulunur muydu, diye sordu.

– Evet Efendim, dedi Barna. Sedat Bey zengin adam. Burada görmüş Halit'i, beraber içmişler.

Barna çocuğa seslendi.

– Koçi pedimu, dedi. Ne zaman geldi en son Halit Efendi?

Genç Rum:

– On günden fazla var, dedi. Önce Sedat Bey gelmişti. Sonra Halit geldi, kavga yaptılar.

– Tamam, dedi Barna. Halit getirmiş Sedat Bey'e bir paket, içinde ne var bilmem. Onu koymuş masaya.

Vedat Bey:

– Ne kavgası yaptılar, diye sordu.

– Halit bağırdı, dedi Barna. "Ben böyle bir şey yapamam, sen nasıl bir amcasın. Hayvanlar bile çocukla dolanmaz." Koymuş Halit masanın üzerine o gazeteye sarılmış paketi. Sedat Bey sormuş. "Bu işte milyonlar var. Sana söyledim, kabul ettin. Bu memlekette sana acıyan var mı? Nerede iş, nerede para?" Sonra bana seslendi. "Rakı getir." Baktım Halit Efendi terler. "Ne oldu sana bire?" demişim. Bana bakmamış bile. Yakmış bir sigara, o rakıyı içerken Sedat Bey, Halit'in getirdiği paketin kenarını yırtmış, bakmış, tamam demiş. Halit istemiş para. Sedat Bey, "Akşam Kalyopi'nin oraya gel, paranı al." demiş. "Pek görünme ortalarda, bir iş yapmışsın bozma bari, yarın akşam hepsi tamam."

Ahmet Efendi uzakça bir yerdeki masada oturuyordu.

Vedat Bey:

– Buradan beraber mi çıktılar, diye sordu.

– Hayır paşam, dedi Barna. Önce Halit Efendi çıkmış gitmiş, Sedat Bey iki duble daha içmiş, bulmuş kafayı. Verdi parasını, aldı Halit Efendi'nin getirdiği paketi, o da gitti.

Halit Efendi nerede oturuyor, dedi Vedat Bey.

– Bilmem, dedi Barna. Uzakta olmalı çünkü bazı bazı geç kalıyordu. Sedat Bey sorduğu zaman, "Gecekondudan buraya kadar gelmesi kolay mı?" diyordu.

– Ne taraftaymış evi?

– Bilmem ben. Bazı bazı giderdi oraya. Rakı alırdı bizden.

– Kimsesi yok mu bu herifin?

– Biz burada tamirat yaptırırken getirmiş bir adam Halit Efendi, sıva yapmış bu adam, ustaymış, ona enişte derdi.

– Halit'i tanıyan kimse yok mu?

– Olmamış efendim.

Öğrenecek başka bir şey yoktu. Üç erkek çıktı. Sabri Bey masaya biraz para bıraktı. Barna onları merdivene kadar uğurladı.

Vedat Bey arabaya binince,

– Bunları işittikten sonra ümit kalmıyor, dedi.

Sabri Bey:

– Beyefendi, dedi. Küfeci Yaşar kolsuz bebeği nereden uydurdu, dersiniz. Çocuğu görmese bize bunlardan söz eder miydi?!

Vedat Bey:

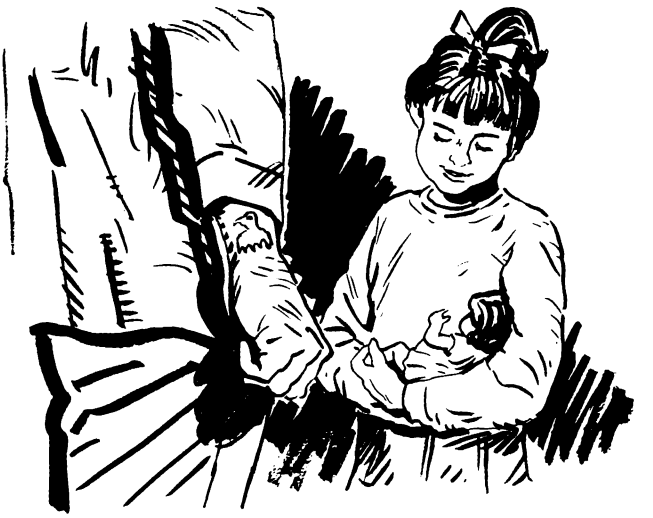
– Ya mavi elbise, dedi.

– Benim kanaatimce Halit bu çocuğu öldürmedi. Yalnız elbisesini aldı.

– Neden elbiseni almış olsun?

– Sedat Bey'e üzerine aldığı işin tamam olduğunu göstermek için.

BEN GÜLÇİN DEĞİLİM



Vedat Bey çaresizlik ve binbir düşünce içinde kıvranıyordu. Apartmanın bütün telefonları ikinci katta Güzin Hanım'ın çıktığı ve Vedat Bey'in yerleştiği odaya bağlanmıştı.

Selma odada gezinen amcasına acıyarak bakıyordu. Telefon çaldı, Vedat Bey yeğeninden önce uzanıp telefonu aldı.

Kapıdaki Ahmet, Sabri Bey'le konuşuyordu.

Yine o küfeci oğlan gelmişti ve Vedat Bey'le görüşmek istiyordu. Vedat Bey merdivenin sahanlığına kadar telaşla koştu.

– Sabri Bey, diye bağırdı. Getirin o çocuğu yukarı.

Biraz sonra Yaşar, Sabri Bey'le yukarıya çıktı. Ayakları çıplak ama temizdi. Pantolonun paçaları ıslaktı. Başındaki ter taneleri suratına akıyordu.

Odaya girince nefes nefese etrafa bakındı. Sonra Vedat Bey'e döndü.

– Burası Vali Konağı'ndan beter, dedi. Kimseyi sokmuyorlar içeriye. Ben işi bırakıp da boşuna mı geldim. İki iş görsem gündeliği doğrulturum. Kocakarı evde bekliyor.

Selma Hanım:

– Merak etme, dedi. Zararlı çıkmazsın. Bize bir haber mi getirdin?

Yaşar:

– Canını seveyim abla, dedi. Bana beş tane yirmilik verdin ya, onları öylece kocakarıya verdim. Bir tanesiyle bana bir lastik çizme aldı. Evvelki günlerde herifin biri rakı içmiş, şişeyi çarpmış yere. Karla da örtülmüş. Ben kaydığım gibi girdi şişe parçası topuğuma. Dört gün işten kaldım.

Selma Hanım:

– Bize bir haber mi getirdin, dedi.

– Getirdim ama ben de şaşırdım, dedi. O kız var ya. Hani siz gazeteye ilan koymuşsunuz. Ben onu gene gördüm.

Vedat Bey:

– Anlat oğlum, dedi. Nerede gördün?

Yaşar:

– Sultanahmet'te, dedi. Tahtakale'den birisi toptancıdan defter, kalem almış. Bana seslendiler. Yüklediler küfeye. Sultanahmet yolunu tuttuk. Adam önüm sıra yürüyor, dönüp bana sesleniyor. "Yürüsene be oğlum, dükkânı açık bıraktım da geldim." diyor. Öyle ya küfe onun sırtında değil, benim sırtımda. Yerler kayıyor, sırtımda küfe de ağırlıktan gıcır gıcır ötüyor.

Vedat Bey:

– Selma, dedi. Bana bir müsekkin ver.

Selma Hanım bir şişeden kaşığa bir ilaç koydu, Vedat Bey'e verdi. Sabri Bey ayakta duruyordu.

– Oğlum anlat, dedi. Nerede gördün çocuğu?

– Onu anlatıyorum ya, dedi Yaşar. Masal söylemeye gelmedim. Iklaya sıklaya adamın arkasından giderken baktım, bir arabanın arkasında Gülçin, daha ötede olan dükkâna yükü bıraktığım gibi indim aşağıya. Tam Sultanahmet parkının karşısında bir yer. Taksi hâlâ orada duruyor. Yanaştım arabaya kız beni gördü, tanıdı galiba. Belki de küfemden tanımıştır. Kar yağıyordu. Kızın arkasında palto gibi bir şey vardı, başına da yünden şapka gibi bir başlık geçirmişlerdi. Gözlerinden tanıdım.

Selma Hanım:

– Ne renkti gözleri, diye sordu.

– Yeşil be abla, dedi çocuk.

– Peki nasıl tanıdın?

– Gözlerinden tanıdım. Bir de bebeğinden. Arabaya sokuldum dedim ya. Başladım konuşmaya. Olduğu gibi anlatayım.

– Kız sen burada ne arıyorsun?

– Zeynep Teyzem beni buraya getirdi. Burada bir hanım varmış beni anneme götürecek.

– Annen nerede?

– Hastanede.

– Hangi hastanede?

– Bilmiyorum. Ama herkes beni alıyor, seni annene götüreceğiz diyorlar ama götürmüyorlar.

– Senin annenin adı ne?

– Güzin.

– Nerede oturuyorsunuz?

– Feraset Hanım'ın evinde.

– Nerede Feraset Hanım?

– Evinde.

– Sen oraya neden gitmiyorsun?

– Beni oradan Halit Amca aldı, anneme götüreceğini söyledi ama götürmedi yalancı!

– Kim bu Halit Amca?

– Bahçıvanlık yapıyordu bizim köşkte. Bahçede kocaman çiçekleri vardı. Erikler de vardı. Ben bahçeye çıkınca bana bir tane erik verirdi. Ortasından ikiye ayrılan erikler çok tatlıydı.

– Nerede şimdi bu Halit Amca?

– Beni Zeynep Teyzem'e bıraktı, gitti.

– Gülçin, neden babanın yanına gitmiyorsun?

– Benim adım Gülçin değil, Fatma.

– Sen Gülçin değil miydin?

– Sus kimse duymasın, yoksa beni anneme götürmezler.

– Bebeğinin adını da değiştirdin mi?

– Benim bebeğimin adı Sevim. Bebekler konuşmaz.

– Daha iyi olmadı mı bebeğinin kolu?

– Olmadı. Annem ona kol dikecekti ama ben istemedim.

– Neden?

– Belki canı acır Sevim'in.

– Peki burada ne bekliyorsun?

– Zeynep Teyzem içeriye girdi, o hanımla konuşacak.

– Şoför nerede?

– Burada bir kahve varmış, orada çay içmeye gitti.

Yaşar:

– İşte tam bu sırada, arabanın önünde durduğu apartmanın kapısından Zeynep Hanım çıktı. Üstünde bir manto vardı, başını örtmüştü. Beni görünce fena fena baktı. "Gene mi sen?" dedi. "İşine baksana. Sırtında küfe ile bu havada ne dolanıyorsun?" "Yük götürdüm teyze." dedim. Yürümeye başladım ama giderken de hep arabanın numarasını ezberliyordum.

– Ne diye ezberliyordun?

– Biz bu sokakları boşuna mı koştururuz be abla. Sizin çocuğu aradığınızı biliyordum. Anası da hastanedeymiş. Ne diye kıza haber veremiyorlar, ne diye adını değiştiriyorlar, günah değil mi?

Selma Hanım:

– Kaçtı arabanın numarası?

– İşte şu kâğıda yazdım, dedi Yaşar. Unuturum diye yazdım. Ben yolda duruyordum. Taksi yanımdan geçti ama içinde Gülçin yoktu. Onu oraya bırakmış olacaklar.

– Nereye?

– Zeynep Teyze'nin girip çıktığı o apartmana.

– O apartmanı tarif eder misin?

– Ederim ya. Kapısında bir doktor adı yazılıydı. Beyaz bir yere kara yazı ile yazmışlar. Ragıp Sümer.

– Çocuğu oraya mı bıraktılar dersin?

– Ne bileyim abla, arabada yoktu işte.

– Başka bir çocuk olmasın?

– Abla gözünü seveyim, ben boşu boşuna mı geldim buraya. Adını değiştirmişler kızın. Gülçin olduğunu söylerse annesine götürmeyeceklermiş. Burada bir dalga var abla.

– Ne dalgası var?

– Hani kızı kaçırmışlar gibi geliyor bana. Halit dediği o adam kaçırmış. O erikli bahçe neredeyse orada bahçıvanlık yapıyormuş.

– Arabanın numarasını neden aldın?

– Bizim de kafamız çalışıyor abla. Trafikte taksiler kayıtlıdır. Şıp diye bulurlar şoförü. Şoförde kadını nereye bıraktığını anlatır.

– Sen nerede oturuyorsun?

– Bozdoğan Kemeri var ya, işte orada. Unkapanı Köprüsü'ne inerken sol tarafta, Fil Yokuşu vardır

ya. Orada bir evdeyiz. Ama anam pek evde durmaz. Ne yapsın öküz gibi adamı evde. Ya komşu komşu dolaşır ya bir yere çalışmaya gider.

Vedat Bey:

– Selma, dedi. Yaşar'a biraz para ver, biz daha sonra kendisini ararız.

Yaşar:

– Ayıp ettin be ağabey, dedi. Ben para için yaklaşmadım, buraya kadar bu hava da para için gelmedim. O kız çocuğunu sevdim ben.

– İnşallah onu buluruz oğlum.

– Haydi bana müsaade ağabey.

Yaşar gitti, Selma Hanım odaya döndüğü zaman Sabri Bey de gelmişti oraya.

Vedat Bey:

– Şimdi buna ne buyrulur, dedi. Kızın adını da değiştirmişler. Bu çocuk yalan söylemiyor. Baksana bütün hikâyeleri, bardak eriklerini bile anlatmış kızcağız. Adını, kıyafetini değiştirmişler ama kolsuz bebek yine kucağında. Feraset Hanım'ın da adını söylemiş, annesinin adını da. Bunları Yaşar uyduramaz.

– Ne yapacağız amca, dedi Selma. Bu oğlana ne verilse yeridir. Cin gibi bir İstanbul çocuğu. Sonra kızın gözlerinin de yeşil olduğunu söyledi. Hemen harekete geçmek lazım.

Vedat Bey hemen telefonu aldı eline, vali muavinlerinden yakın bir arkadaşı vardı, hemen onu buldu ve,

– Kardeşim, dedi. Şu numaralı siyah taksiyi bulmanızı rica ediyorum. Hayati bir meseledir bu. Bize

arabanın bulunduğu yer lazım. Şoförden şikâyetçi değiliz ama ondan bazı kimseleri soracağız.

– Derhâl gerekeni yapacağım, dedi karşıdaki adam. Size haber veririm.

Vedat Bey telefonu kapattı.

– İşte ipuçları çıktı ortaya, dedi. Dünya kadar ümit var. Ah keşke Güzin'den de bu kadar ümidimiz olsa.

Selma Hanım, hastaneyi aradı, Vedia Hemşire ile konuştu.

– Uyuyor, dedi Vedia Hemşire. Sorma bin zorlukla yemek yediriyoruz, ne gerekiyorsa yapılıyor. Hastalık olduğu yerde durdu. Onu iyi etmeye çalışıyorlar. Bu arada kızını sayıklıyor. Bulabildiniz mi?

– Yeni ipuçları çıktı ortaya, dedi. İnşallah bir iki gün içinde buluruz. Amcam da çok üzgün.

Bir saat sonra trafikten bir memur Vedat Bey'i aradı ve,

– Beyefendi, dedi. Sorduğunuz taksinin sahibi ve şoförü Kâzım adında bir kimsedir. Gaziosmanpaşa'daki gecekondulardan birinde oturuyor. Oraya kadar bir araba gönderdik. Kâzım Efendi, Ankara'ya bir yolcu götürmüş, bu gece veya yarın sabah gelebilirmiş. Evinde eşi ve iki çocuğu var, dürüst bir adamdır. Herhangi bir olaya karışmış değildir. Gelir gelmez en kısa zamanda size gelmesini söyledik.

Vedat Bey teşekkür ettikten sonra telefonu kapattı.

– Yine bekleyeceğiz, dedi. Bu sıkıntılar içinde her dakika insana ölüm işkencesi oluyor.

Akşam yemeğinde, yemek salonuna indiler. Aşçıbaşı, beyefendinin en sevdiği yemekleri hazırlıyordu. Fakat Vedat Bey yerinde duramıyor, iki de bir sandalyesinden kalkarak dolaşıyordu.

Telefonların hepsi paraleldi. Dışarıdan açılınca hepsi birden alarm verir gibi bağırıyorlardı.

Yemekten sonra artık bir şey yapmak mümkün olmadığı için herkes odasına çekildi. Ama hemen her odadaki telefonların yanında bir kimse uyuyor, haber bekliyordu. Gece hemen hemen uykusuz geçti. Vedat Bey soyunmadı bile. Yatağına uzandı. Bir haber alır almaz hemen koşacak kızını alacak kadar hazırdı.

Ancak ertesi gün, saat sekiz buçukta telefonlar birden çaldı. Vedat Bey hemen açmıştı. Bir memur:

– Kâzım Bey'le görüşebilirsiniz beyefendi.

Vedat Bey, vali muavinine adresi verdi. Bir trafik memuru hemen şoförle birlikte yola çıktı.

Alt kattaki salona inen Vedat Bey sabırsızlıkla bekliyordu. Selma Hanım da yanındaydı. Sabri Bey salonun bir köşesinde emir bekler gibi duruyordu.

Ahmet Efendi araba için apartmanın önünde bir yer ayırmıştı. Vakit kaybettirmemek için bekliyordu.

Hemen on beş dakika sonra bir memurun yanında şoför Kâzım Efendi, Ahmet Efendi'nin işareti üzerine durdu. Arabayı çektiler. Kâzım denilen adam biraz endişeliydi. Sabri Bey onları karşıladı:

– Bu taraftan buyurun, dedi.

Trafik polisi ile şoför Kâzım Bey salona girdiler.

GÜLÇİN'İ ARAYANLAR



Vedat Bey oturduğu yerden başıyla gelenleri selamladı. Selma Hanım gelenlere oturacak yer gösterdi. Kâzım Efendi telaşlıydı.

Vedat Bey:

– Herhangi bir olay yok, dedi. Sizleri buraya kadar yorduğumuz için özür dileriz. Bir aile meselesi var, onun için arama yapıyoruz.

Sonra kendisine, şoför olarak tanıtılan Kâzım Efendi'ye sordu:

– Siz Sultanahmet'e bir kadınla bir çocuk götürdünüz mü, dedi.

– Beyefendi, dedi Kâzım Efendi. Benim taksim var. Her gün her yere yolcu götürürüm. Ama kimleri taşıdığımı bilmem.

Vedat Bey:

– Doktor Ragıp Sümer Bey'in bulunduğu apartmanın önünde durdunuz. Zeynep Hanım indi. Sizde arabada çocuğu bırakıp orada bir yere çay içmeye gittiniz. Sonra da Zeynep Hanım'la döndünüz.

Trafik memuru Kâzım Efendi'ye bakıyordu. Kâzım Efendi biraz bozulmuş gibiydi. Vedat Bey:

– Size herhangi bir suç yüklediğimiz yok, dedi. Biz bu Zeynep Hanım'ı arıyoruz.

– Zeynep Hanım Gaziosmanpaşa'da oturur, dedi Kâzım Efendi. Müşteri olarak bindi arabama. İstediği yere götürdüm. Paramı aldım.

– Tamam, dedi Vedat Bey. Yolda bir şey konuştunuz mu?

– Ben çocuğu sordum, dedi. Zeynep Hanım da "Bir tanıdığın yanına bıraktım." dedi.

– Kim bu tanıdık?

– Bana anlatmadı.

– Zeynep Hanım'ı tanıyabilir misiniz?

– Dedim ya, Gaziosmanpaşa'da oturur. Ben de oralıyım. Takside çalıştığımı bilir. Ben daha çok onun kocasını tanırım, inşaat ustasıdır.

– Evini biliyor musunuz?

– Bilmiyorum. Yalnız bu iş biraz karanlık benim için.

– Nedir çekindiğiniz taraf?

– Usta çok onurlu ve dürüst bir adamdır. Zeynep Hanım'da evinden pek çıkmaz. Fazla bir komşuya da gitmez. Sizin öğrenmek istediğiniz bir şey var mı? Mesela onun kardeşini mi arıyorsunuz?

– Evet efendim. Sabıkalı bir adamdır da.

– Katil değil mi, dedi Vedat Bey.

– Evet, dedi Kâzım Efendi. Birkaç defa cezaevinde yatmıştır. Bunun için çekinir Zeynep Hanım komşulardan. Kocası da Halit'in eve geldiğini istemez, kavgalıdır. Vedat Bey:

– Siz o kız çocuğunu orada gördünüz mü?

– Evet, dedi Kâzım Efendi. Daha doğrusu benimki misafir olarak gitmiş de o anlattı bana. Sonra evvelki gün Zeynep Hanım bana seslendi. Ben de onları aldım Sultanahmet'e götürdüm. Sonra Zeynep Hanım'ı evine bıraktım.

– Size herhangi bir şey söylemedi mi? Mesela çocuk için.

Kâzım Efendi biraz düşündükten sonra,

– Çocuk için kimseye bir şey söylemememi istedi. Kardeşinden korkuyordu. Çok korkuyordu ama Halit Samatya'da bir meyhanede kavga yapmış, yine içeri almışlar.

– Neresi bu içerisi?

– Yani cezaevine efendim.

– Ne size ne de Zeynep Hanım'a karşı değiliz, dedi Vedat Bey. Biz çocuğu arıyoruz.

– Onu Sultanahmet'te bıraktık, dedi Kâzım Efendi. Ama kime bırakıldığını bilemem. Ben böyle şeylere burnumu sokmam.

– Çocuğu acaba doktora mı bıraktılar?

– Bilmiyorum efendim, Zeynep Hanım bir şey söylemedi bana. Ama çok telaşlıydı.

– Halit yüzünden mi telaş ediyordu?

– Ne bileyim efendim.

– Çocukla konuştu mu arabada?

– Çok konuşmadı efendim, yalnız bir hastane lafı geçti. Uslu durursa annesine götüreceklerini söyledi.

– Çocuğun adını söyledi mi?

– Ona Fatma diye sesleniyordu.

– Onu doktor beye mi bıraktı dersin?

– Ne bileyim efendim. Yalnız doktor beyin orada muayenehanesi olduğunu duydum. Oraya bir gün hasta götürmüştük. Bu yüzden biliyorum.

Selma Hanım telefon rehberini karıştırdı. Biraz sonra,

– Ragıp Bey'in evi Kadıköy'de dedi. Muayenehanesinin telefon numarası da var.

Vedat Bey:

– Selma, dedi. Kâzım Bey'den rica edelim, bizi Zeynep Hanım'ın evine götürsün.

Kâzım Efendi:

– Götüreyim ama başıma bir dert gelmesini istemem, dedi.

– Bizim başımız dertte, dedi Vedat Bey. Ama kimseye zarar gelmesini istemeyiz. Buyurunuz gidelim.

Vedat Bey kalktı. Dışarıda yine kar vardı ve rüzgâr uğulduyordu. Selma Hanım:

– Amca, dedi. Bu havada siz çıkmasanız iyi olacak.

Vedat Bey dinlemedi. Yalnız trafik memuruna,

– Size çok teşekkür ederiz, dedi. Gerekirse sizi de rahatsız ederiz. Yolda sizi istediğiniz yere bırakalım.

Vedat Bey, Selma Hanım'la birlikte kendi arabasına bindi. Diğerleri taksiye binmişlerdi. Trafik memuru Eminönü'nde indi. Kâzım Efendi işaret etti. Ahmet Efendi onu biraz geriden izlemeye başladı.

Yarım saat kadar süren bir yoldan sonra Haliç'i tepeden gören bir sokakta, iki katlı bir evin önünde durdular. Sokak kar içindeydi. Evin kapısını işaret eden Kâzım Efendi paltosunun yakasını kaldırmıştı. Orada kar fırtınası daha fazlaydı.

Kapı açıldı, başı örtülü bir kadın şaşkınlıkla bakıyordu. Avluda zayıf bir ışık vardı.

Selma Hanım daha önce içeriye girdi.

– Sizi rahatsız ettik, dedi. Fakat önemli bir şey için geldik, aklınıza bir şey gelmesin.

Kadın bir şey söyleyemedi. Vedat Bey de girmişti içeriye. Zeynep Hanım:

– Efendi evde yok, dedi.

Selma Hanım:

– Biz efendiyi aramıyoruz, dedi. Biz Gülçin için geldik. Bu bey benim amcamdır ve Gülçin'in babasıdır.

Kadın onları soba yanan bir odaya aldı. Her taraf temizdi fakat basit eşyalarla döşenmişti. Zeynep Hanım'ın eli ayağı titremeye başlamıştı. Selma:

– Teyze, dedi. Hiç telaş etmeyiniz. Gülçin'in annesi hastanede yatıyor. Durumu çok ağırdır. Kızını görmek istiyor. Bizim de ne kadar sıkıntıda olduğumuzu anlarsınız. Kardeşiniz Halit'in Gülçin'i aldığını ve o zamandan beri kızın bulunamadığını düşününüz.

Kadın başörtüsü ile gözlerini silerken,

– Bu oğlan sonunda benim yuvamı yıkacak, dedi. Benim kocam böyle işlerden nefret eder. "Halit'i buraya sokmayın." dedi ama Halit kucağında bir çocukla geldi. Dayanamadım, aldım çocuğu. Zeynep bu çocuğu benden al öldüreceğim filan diyordu.

Vedat Bey dokuma örtülü sedire oturdu. Kadın da bir sandalye almıştı.

– Zeynep Hanım, dedi Vedat Bey. Halit sabıkalı bir adam, yüzüne bakınca rahat durmadığı anlaşılıyor. Erenköy'deki köşke gelmişti, iş istiyordu, cezaevinden yeni çıkmıştı, doğru dürüst çalışmak istiyordu. Böyle bir insanı reddetmek olmazdı. Kendisini köşke bahçıvan olarak aldım. Ona bir aylık tayin ettim. Ara sıra içiyordu ama çalışıyor, iyi bir insan olmak istiyordu. Onu benim ağabeyim bu dürüst yolundan çevirdi. Benim kızımı ona kaçırttı. Bütün aile perişan olduk. Gülçin'i sizin Sultanahmet'te bir eve götürdüğünüzü öğrendik. Neden yanınızda alıkoymadınız? Neden adını değiştirdiniz?

Zeynep Hanım âdeta titriyordu.

– Bir taraftan zorba bir koca var başımda. Bir taraftan da sabıkalı kardeşim. Kocama dert anlatamam. İlle bu çocuğu çıkart evden diyordu. Halit de bir gün gizlice uğradı ve kızı babasına iade edeceğini söyledi ama biraz para kopartmak istediğini anlattı bana. Zor durumda kaldım. Benim kız kardeşim var, doktorun yanında çalışır, ona götürdüm. Yetişkin bir kızı var, evde o kalıyor, çocuğa da bakabilir diye götürdük. Allah'ın cezası Halit de kızın biraz yatışmasını bekliyor, o zamana kadar çocuğu bir yerde saklamak istiyor. Çaresiz kaldım, çocuğu kardeşime götürdüm. O da evine götürecek. Merak etmeyin temiz insanlardır onlar. Zeynep Hanım:

– Nerede onların evi, dedi.

– Aksaray'da Laleli'ye inerken sokak içinde, dedi. Hemen hemen caminin karşısında, kahveci Hasan'ın evi.

Vedat Bey:

– Kardeşinizin adı nedir, dedi.

– Gülören, dedi Zeynep Hanım.

– Bizimle gelebilir misiniz?

– Sobayı söndürüp gelirim efendim.

Sabri Bey dışarıda bekliyordu. Vedat Bey:

– Halit Efendi neden cezaevine girdi, dedi.

– Gazete yazdı, dedi Zeynep Hanım. Meyhaneciye borcu varmış, kavga etmişler. Bir yığın tabak çanak kırmış, içeriye tıkmışlar.

– Ben bu meseleyi hallederim Zeynep Hanım.

BABA İLE KIZI



Tipili bir havada iki araba da Eyüp'e oradan da Eminönü'nden Aksaray'a doğru yollandı. Kâzım Efendi'nin taksisi Zeynep Hanım'ı götürüyordu.

Yıllarca ağabeyinin baskısı ile ve verdiği uyuşturucu ilaçlarla kendi apartmanında üçüncü kattan aşağıya inmeyen Vedat Bey on gün içinde çok değişmişti. Bütün asabiyetine ve zayıflığına rağmen her işi kendisi görmek istiyordu.

İki araba Lâleli'ye vardılar. Caddeye açılan bir

yoldan genişçe bir caddeye girdiler. Zeynep Hanım öndeki arabadan indi, bir apartmanın zemin katındaki dairenin kapısı açıldı.

İçeriden ince bir çocuk sesi:

– Kim o, diye bağırdı.

Kapı yavaşça açıldı. Küçük bir holde genç bir kızla bir kız çocuğu duruyordu.

Genç kız:

– Sen misin Zeynep Teyze, dedi.

Zeynep Hanım eğildi, kızı aldı kucağına.

– İşte seni annene götürecek birisi geldi, dedi.

Gülçin şaşkındı. Yüzü iyice zayıflamış ve saçları bembeyaz olmuş Vedat Bey'e bakıyordu. Sonra tereddütle,

– Vedat Bey, babam, dedi.

Vedat Bey'in yüzünde yaşlar vardı, nihayet kızına kavuşmuştu. Dizleri bükülüyor, kızını kolları arasında güçlükle tutuyordu.

Genç kız şaşırmıştı. Zeynep Hanım:

– Bir yere oturalım, dedi.

Genç kız:

– Annem ne diyecek Zeynep Teyze, dedi.

Zeynep Hanım:

– Kızı ben getirdim, dedi. Ben alıyorum. Huysuzluk etmedi ya.

– Ara sıra ağladı teyze.

Olduğu kadar döşenmiş olan bir salona girdiler.

Selma Hanım, kızı kucağına aldı, biraz göğsünün üzerinde sıktı.

– Sevim nasıl, dedi. İyi mi?

– İyi Selma Teyze, hiç yaramazlık etmedi.

Sesini kısarak,

– Kolu acıyor, dedi.

– Onun için mi onu bırakmıyorsun?

– Bırakamıyorum Selma Teyze.

Küçük salonda herkese oturacak yer yoktu, Sabri Bey ayakta kalmıştı. Ahmet Efendi ile Kâzım Efendi dışarıda ayakta duruyorlardı. Sabri Bey bir yere iliş-mişti. Vedat Bey:

– Sabri Bey, dedi. Bir sigaranız var mı?

Sabri Bey ilk defa kendisinden sigara isteyen milyoner patronuna sigara paketini açık olarak uzattı.

– Teşekkür ederim Sabri Bey, dedi.

Sonra Zeynep Hanım'a,

– Size çok teşekkür ederim, dedi. Şimdi Gülçin'i hemen annesine götürelim. Bana inanınız Halit'in bir borcu varsa onu hemen ödeyeceğim ve hapisten kurtarmaya çalışacağım.

Zeynep Hanım:

– Kızınızı çalmasına karşılık mı, dedi.

Vedat Bey:

– Halit Efendi o derece gaddar bir insan ol-saydı Gülçin'i bir daha göremezdik. Anlaşılıyor ki Erenköy'deki evde ara sıra gördüğü Gülçin'i öldür-meye kıyamadı ve size getirdi. Ben onu bu insanlığı için mükâfatlandıracağım. Onu bu yola sürükleyen benim ağabeyim olan rahmetli Sedat Bey'dir.

Kız kahve pişirip getirdi. Vedat Bey sabahleyin

kahvaltı etmediğini, öğle vakti olduğu hâlde yemek yemeyi düşünemediğini hatırladı.

– Selma, arabadaki telefondan hastaneyi ara, dedi. Vedia Hemşire ile konuş Güzin'i alıştırsın Gülçin'i göreceğine.

Selma Hanım çıktı. Ahmet Efendi ile arabanın telefonuna giderken Gülçin'i babasına bıraktılar.

Vedat Bey:

– Zeynep Hanım, dedi. Gülçin'e iyi baktığınız için size teşekkür ederiz. Bundan sonra da görüşeceğiz. Halit'i yine eski işine alacağımdan kuşkunuz olmasın. Onu cemiyete kazandırmak da bir insanlık görevidir.

Zeynep Hanım:

– Ömrünüze bereket beyefendi, dedi.

– Allah sizden razı olsun, dedi.

– İlkbaharda inşallah sizleri Erenköy'deki yazlıkta görürüz. Ben Halit Efendi ile haber yollarım.

Sonra Sabri Bey'e,

– Kâzım Efendi'ye yüz bin lira veriniz, dedi. Bugün bu saate kadar işinden kaldı.

Zeynep Hanım, Gülçin'i öptü ve başını okşadı:

– Allahaısmarladık güzel kızım, dedi. Kolsuz bebeğine iyi bak.

– Bakıyorum ya Zeynep Hanım teyze.

– Annene de benden selam söyle.

– Olur teyzeciğim söylerim, sen de Halit amcama selam söyle.

Zeynep Hanım çıkarken Selma içeriye girdi.

– Amcacığım, dedi. Yengem biraz daha iyiymiş.

Vedia Hanım onun içindeki üzüntü ortadan kalkınca daha hızlı iyileşeceğini söyledi. Yengemi bu kavuşma için hazırlayacak.

Kâzım Efendi de teşekkür ederek Zeynep Hanım'la birlikte çıktı. Kadını evine bırakacak, oradan da işine devam edecekti.

Selma Hanım, Gülçin'i hazırladı. Başına yünden örme başlığı geçirdi. Hep birlikte arabaya bindiler. Zeynep Hanım yeğeni Gülçin'i öptü, kız da onu öptü.

Araba hastanenin yolunu tuttu. Selma Hanım:

– Gülçin, sakın anneni telaşlandıracak bir davranışta bulunma, olur mu kızım? O seni görünce daha çabuk iyileşecek.

Hastaneye vardılar. Vedia hemşire kapıya kadar indi, Gülçin'i hemen kucağına aldı.

Hastanın odasına girdikleri zaman onu yatağında oturur buldular. Zayıftı, bitkindi. Fakat kızınınki gibi yeşil olan gözlerinde ümit ışıkları ve yaşama arzusu vardı.

Kavuşma çok acıklı oldu. Vedia hemşire bile ağlıyordu. Başhekim bu eli açık hasta sahibini odada karşıladı.

Gülçin'i gören Güzin Hanım:

– Yaklaşma bana kızım, dedi. Seni uzaktan seveceğim.

Fakat başhekim:

– Kızınızı öpebilirsiniz Güzin Hanım, dedi. Bunda hiçbir sakınca yok. Onun gelişi bizim tedavimizden çok daha yararlıdır, dedi.

Ana kız birbirlerine sarıldılar.

– Kolsuz bebek hâlâ Gülçin'in kucağındaydı. Kolsuz tarafı onun göğsüne yapışmıştı.

Bu özel oda, bir tuvalet ve küçük bir misafir salonu ile bezenmişti.

Feraset Hanım üzüntüden zayıflamıştı. Fakat o da hayatından memnundu.

Bu sırada başhekim:

– Vedat Beyefendi, dedi. Öyle ümit ediyorum ki bir hafta sonra Güzin Hanımefendi'yi eve çıkarırız. Tabii orada tedaviye devam edilecek. Uzman hekim her sabah kendisini görecek.

Vedat Bey:

– Vedia Hemşire'yi de alabilir miyiz, dedi. Kendisi de bir süre olsun bu ağır çalışmadan kurtulur.

Vedia Hanım:

– Memnuniyetle geleceğim beyefendi, dedi. Güzin Hanım'ı ayağa kalkmış, sağlığına kavuşmuş görmek benim için büyük bir mutluluk olacak.

Güzin Hanım yorulmuş, odaya doğru yüzünü dönerek bakıyor ve gülümsüyordu.

Vedat Bey:

– Başhekim beyefendi, dedi. Hastanenizden ayrılıncaya kadar sık sık Güzin Hanım'la görüşebilir miyiz?

– Elbette, dedi başhekim. Vedia Hanım artık bu odaya bağlıdır. Gözünüz arkada kalmasın.

Gülçin bütün hastalıklara karşı aşılanmıştı. Onun mikrop alma korkusu yoktu.

Fakat Vedia Hemşire:

– Güzin Hanım isterse her zaman Gülçin'i görebilir, dedi. Fakat onun burada kalması biraz olsun sakıncalıdır. Nihayet hastane burası. Güzin Hanım da artık kızına kavuştuğu için rahat olarak bir an önce iyileşmeye çalışır.

Güzin Hanım:

– Yaşamak, iyi olmak istiyorum, dedi.

Vedat Bey, Gülçin ve Selma Hanım hastayı öptüler. Feraset Kalfa ile Vedia Hemşire'ye de veda ettiler.

Tekrar arabaya binip Cihangir'in yolunu tuttular. Vedat Bey yıllardan beri ilk defa açlık hissetti. Apartmana girer girmez,

– Vakit hayli geçti, dedi. Ne varsa yiyelim. Aşçıbaşı hazırlasın.

Fakat kurulu olan sofra onları bekliyordu. Vedat Bey:

– Siz de oturunuz Sabri Bey, dedi. Sizi de yorduk bu sıralarda.

– Aman beyefendi, dedi Sabri Bey.

– Öyle öyle, buyurunuz rica ederim, dedi. Ben böyle istiyorum. Ahmet Efendi'ye de bir şeyler versinler saat ikiye gelmiş.

Hizmetçiler sessizce oradan oraya akar gibi hareket ediyorlardı. Sedat Bey'in kasıp kavurduğu, sıkı bir disiplin altına soktuğu Kardeşler Apartmanı'nda büyük bir değişiklik olmuştu.

Hizmetkârlar aksırmaya korkuyor, konuşmadan bir şeyler anlatmaya çalışıyorlardı. Vedat Bey:

– Gülçin bir hayli dolaştıktan sonra sonunda

annesine kavuştu. İnşallah bir hafta on gün sonra Güzin Hanım'ı da buraya alacağız, dedi.

Gülçin sol kolu ile bebeğini kucağında tutuyor, sağ eli ile de Selma Hanım'ın yanında yemeğini yiyordu. Selma Hanım:

– Bugün siz de çok yoruldunuz amcacığım, dedi.

– Kendimi çok güçlü hissediyorum kızım, dedi. Bir fırtınadan kurtulmuş, bir kabustan uyanmış gibiyim. Yarın Halit Efendi'yi ziyarete gideceğim. Onu topluma kazandırmak da bir görevdir.

Gülçin:

– Eli resimli amca mı, dedi. Ben onu çok seviyorum.

İNSANLIK



Son iki yıl, kimsenin yüksek sesle konuşmadığı, kimsenin Sedat Bey'den izinsiz aşağıya inmediği ve yukarıya çıkamadığı, üçüncü katı da eter ve ilaç kokularının sardığı bu Kardeşler Apartmanı'nda şimdi dört yaşında bir kızın telefonla annesini aradığı ve onunla bıcır bıcır konuşarak, "Anneciğim, Selma

halam işini bitirsin onunla beraber sana geleceğim." dediği duyuluyordu.

Gülçin kolsuz bebeği elinde oradan oraya koşuyor ve bebeğine karşıdaki dağları gösteriyordu.

– Bak canım, yaz gelsin, oralara gideceğiz. Orada çiçekler, kuşlar, erik ağaçları var.

Güzin Hanım hastane odasında dolaşabiliyor, kızının sesinden güç alarak günden güne düzeliyordu.

Bu arada Vedat Bey, Samatya'ya, cezaevine giderek gerekli işlemleri yaptırıp borcu yüzünden cezaevine giren Halit'i kurtardı.

Halit, hemen ertesi gün apartmana gelip âdeta Vedat Bey'in ayaklarına kapanarak ona teşekkür etti.

Bu adam, doğru bir yol tutmak isterken Sedat Bey tarafından kötülüklere sürüklenmişti.

Şimdi Vedat Bey'in karşısında üzüntüyle konuşuyordu.

– Sabıkalı olduğum ve güven vermediğim için kimse bana iş vermiyordu. Ben bu şehirde dağdan inmiş bir aç kurt gibi dolaşıyordum. Son bir ümitle sizin yazıhanenize gelmiştim. İşte orada ilk defa Güzin Hanımefendi ile görüştük. Hiçbir fenalık düşünmeyen, nazik, terbiyeli bir kızdı. Beni, sizin yanınıza getirdi. O zaman ben hâlimi size açtım. Her taraftan itilmiştim. Eniştemin beni kovduğunu, ablamın yüzüne bile bakmak istemediğimi, bu gidişle yol keserek geçinmek zorunda kaldığımı, bu gidişle katil olacağımı söyledim.

Siz bana acıdınız. Beni Erenköy'deki köşke yolladınız. Orada ihtiyar bir bahçıvan oturuyordu. Bana para verdiniz, her ay aylık alacağımı, köşkte bir odada oturacağımı söylediniz.

Halit titrek sesle bunları anlatırken Gülçin salona girdi ve babasının karşısındaki Halit Efendi'nin yanına sokuldu.

– Babacığım, Halit amcam neden böyle ağlar gibi konuşuyor?

Bu sözler Halit'i bir an içinde yıkmıştı. Kızın küçük elini tutup dudaklarına götürdü.

Adam bayağı ağlıyordu.

Selma Hanım kızı dışarıya çıkardı.

Halit:

– Beyefendi, dedi. Yeniden dünyaya gelmiş gibiydim. Artık açlık, çıplaklık, polis korkusu yoktu. Her insan kadar bağımsız ve mutluydum. Ama merhum ağabeyiniz Sedat Bey, beni bu hayattan çekip çıkarttı. Apartmana getirdi. Orada onun hesabına çalışmaya başladım. Damarlarımdaki kötülük tükenmemiş olacak ki kısa zamanda kötü bir adam oldum. Sık sık Samatya'daki meyhaneye gidiyordum. Zaten bir süre oranın kabadayılığını yapmıştım. Güzin Hanımefendi'yi kötülemek, onu sizden ayırmak için Sedat Bey'in bir maşası hâline geldim. Bu adam o derece hırslı ve kalpsizdi ki bana kızınızı öldürmemi söyledi. Onu iftira ile sizden ayırmış ve kalfanın

evine attırmıştı. Bu çocuğu alacak ve öldürecektim. O zaman bana bir milyon lira verecekti. Sonra bir meyhane açacaktı. Arkasındaki salonda kumar oynatılacak ve kaybettiği serveti geri alacaktı. Çocuğu aldım fakat öldüremedim. Elim varmadı buna. Onu ablama bıraktım. Elbiseyi alarak kanla lekeledim. Onu öldürmüş gibi yaptım. İşte bu sırada da trafik kazası oldu. Ben bu parayı alamadan şaşkın hâlde kaldım. Ortalığın yatışmasını bekledim. Çocuğu size iade mi edecektim, yoksa sizden ona karşılık para mı alacaktım, bunu bilemiyordum. Bir karara varamadım. Ama yapamayacağımı da biliyordum. Çünkü kalfa muhakkak beni tanımıştı. Erenköy'deki evde ve apartmanda da görmüştü. Bu kırılası elimdeki dövme benim gizlenmeme imkân veremiyordu.

Sıkılarak anlatıyordu:

– Bu sıkıntı içinde tekrar içmeye başladım. Borçlandım. Beni icraya verdiler. İkinci defa beni insanlığa çeken siz oldunuz. Çekip vuraydın canım acımazdı bu kadar.

Halit bu anlattıklarına ilave ediyordu:

– Beyefendi, köşke gittim. Kapı kilitli, bahçıvan odası boş. İhtiyar adam oradan kovulmuş. Kapıda bir yazı var. Köşk satılığa çıkarılmış, müracaat yeri olarak da Sedat Bey'in adresi ve telefon numarası vardı. Bunu size arz etmiştim. Şunu da ilave edeyim, Sedat Bey, sizi himayesi altına almak istiyordu.

Kokainle sizi delirtecek ve akıl hastanesine atacaktı. Siz orada ölecektiniz ve büyük servetinize konacaktı. Hatta kendi kimlik belgelerini de değiştirmek istiyordu. Sedat adındaki ilk harfi silecek, onun yerine C harfini koyacaktı. Ve kendisi ilk ağızda Cedat olarak görülecekti. Beyaz satan bütün kaçakçıları tanıyordu. Kendisi de kullanıyordu. Diğer yandan aklınızın yerinde olmadığını anlatmak için birtakım hileler düşünüyordu. Hatta bir ara evinizdeki halıları da başka bir yere taşımak istedi. Ama oradaki bekçi sizin emrinizle bu kıymetli eşyayı beklediğini anlattı. Ben bu adamı tehdit ettim. Ama o benden baskın çıktı. Muhasebeciniz de sizden emir almadıkça bankadan para çekmek istemedi. Sedat Bey kendisini kovduğu hâlde yazıhaneden ayrılmadı. Sedat Bey de fazla ileri gitmekten çekiniyordu. İşte bütün bu haydutluk işlerinde ben, Sedat Bey'in elinde bir maşa gibiydim. Ama bu çocuk, bu Gülçin beni yendi. Benim daha ileriye gitmeme imkân vermedi. Onu öldürerek kuyuya atamadım. Yapamadım. Ama Sedat Bey, benim bunu yaptığıma inandı ve sevinçle daha fazla içmeye başladı. İşte son defa onunla o meyhanede buluştuk.

Vedat Bey bu acıklı ve korkunç itiraflar karşısında,

– Kızımı öldürmediğin için sana minnettarım, dedi. Yine bana bir zarar verecek olsan yine seni insanlığa çekmek için ne gerekirse yaparım. Bundan sonra Gülçin'in eli resimli amcası olarak kal.

Vedat Bey, Halit'in elini öpmesine izin verdi. Adam şimdiki evde bekçi olarak kalacaktı. Oradaki masrafları da karşılanacak ve aylığını da alacaktı.

Vedat Bey, köşkün kapısına yapıştırılan satılık ilanını çıkarttırdı. Müracaat eden birkaç kişiye köşkü satmaktan vazgeçtiğini anlattı.

Vedat Bey bir gün Çopur Yaşar'ı aramaya çıkmış ve ilk uğradığı yere haber bırakmıştı.

Gülçin'i bulmalarına bu küfeci çocuk yardım etmişti. Cin gibi açıkgöz, çok akıllı ve kurnazdı.

Bir gün kalktı geldi apartmana,

– Beyefendi, dedi. Beni çağırtmışsınız.

Vedat Bey, onun elini sıktı ve karşısına oturttu. Gülçin içeriye girince Yaşar'ın ağzı açık kaldı ve sonra,

– Kız senin adın ne şimdi, dedi.

Gülçin, Yaşar'ın elini sıktı.

Vedat Bey:

– Yaşar, dedi. Bu zamana kadar kimse bize Gülçin için haber getirmedi. Çok acıklı bir durumda kaldık. Onu bulmamıza sen vesile oldun. Seni bu konuyla ilgilendiğin için aradım. Bu arada herhangi bir isteğin varsa onu yapmayı düşündük. Gülçin'in annesi iyileşiyor, Gülçin iki günde bir gidip onu görüyor. Yakında hastamızı buraya alacağız. Söyle bana arzuladığın, yapamadığın bir şey var mı?

Yaşar bir hayli düşündükten sonra,

– Amcabey, dedi. Ben küfecinin biriyim. Babam

da küfeciydi. Az çok para kazanıyorum. Sen sağ ol, çocuk sağ olsun. Ben kimsenin yapamayacağı bir hizmeti yaptım. Bunun sevinci ile kendi sıkıntılarımı unuttum. Daha ne isteyeyim.

Vedat Bey ısrar etti. Yaşar bir hayli düşündü. Sonunda bir manav dükkânı açmak ve bir karpuz sergisi kurmak istediğini, bunun için gerekli olan parayı borç olarak alırsa yavaş yavaş ödeyeceğini söyledi.

– Beni sıkmazsın değil mi ağabey, diyordu. Küfecilik fena iş değil ama diyordu, küfe dolunca insanı arkaya çekip devirecek gibi oluyor. Başımı öne doğru uzatmaktan boynum uzadı.

Vedat Bey:

– Oğlum, dedi. Biz bir dükkân açarız, eğer münasip yerde bir küçük ev filan varsa alırız sana. Son zamanlarında annen de rahat eder, kapılarda çalışmaktan kurtulur.

Vedat Bey'in bu isteği üzerine Sabri Bey, Yaşar'la birlikte çıktı. Annesiyle görüştü. Barındıkları küçük daireyi satın alarak tapusunu kadına verdi. Yaşar'a bir dükkân açmak için de çalışmalara ve araştırmalara başladı.

Selma Hanım, şimdi apartmanda idareci olarak çalışıyordu. Daha sonra Güzin Hanım bu işi üzerine alacaktı.

Feraset Hanım bir hayli yorgun düşmüş, son zamanlarında çok üzüntü çekmişti.

Selma Hanım, onu apartmana aldı ve kendisi bir süre için hastanede kaldı.

Vedia Hemşire:

– Ben yeteri kadar Güzin Hanım'a bakıyorum, dedi. Maşallah ateşi düştü, ikinci bir kimsenin yardımına ihtiyacı yok.

Fakat Güzin Hanım:

– Çok yoruldunuz kardeşim, dedi. Sizin hizmetlerinizi hiçbir zaman unutmayacağım. Ama hiç olmazsa geceleri olsun uyuyunuz. Her dakika başımdasınız. Gözlerimi açıyorum, sizin güzel yüzünüzü görüyorum.

Uzun süre hastabakıcılık yapmış ve mesleğinde hayli ilerlemiş olan Vedia Hemşire, Güzin Hanım'ı özel bir odaya aldırttıktan sonra hayli rahat etmişti.

Son günlerde ateşi düşmüş olan hasta, odasında geziniyor ve yavaş yavaş kilo alıyordu.

Vedia Hemşire onun yemeklerine özellikle dikkat ediyor, onu beslemek için yiyecekleri kadar maneviyatını da arttırmaya çalışıyordu.

Her sabah kızının sesini işitmek Güzin Hanım'a en etkili ilaç oluyordu.

İki üç günde bir, Vedat Bey kızı ile birlikte geliyor, eşini ziyaret ediyordu. Vedat Bey'in başındaki saçlar tamamıyla ağarmıştı. Bu da son zamanlarda çekmiş olduğu sıkıntıları anlatıyordu.

Sedat Bey'in kötü idaresiyle Vedat Bey onun bir servet denilecek kadar para harcadığını görüyordu.

Bu sinsi, hain ve kumarbaz adamın yazıhanesinde daha ilerideki hayatının planları vardı.

Güzin Hanım tekdirlerle, hakaretlerle çıkarıldığı apartmana kraliçeye yakışır bir törenle döndü. Sedat Bey, onu Vedat Bey'in bütün parasını ele geçirmekle suçlamış ve bu ağır suçlamayı belgelerle ortaya çıkaracağını söylemişti.

Şimdi Güzin Hanım aşçısından kapıcısına kadar kendisini karşılamak için dizilen insanların önünden biraz mahcup ve biraz sevinçli olarak geçerken hepsine ayrı ayrı gülümsedi.

Bir süre daha yatacaktı. Fakat yemeklerde aile ile birlikte bulunacak ve kızının yanında, kocasının karşısında oturacaktı.

Vedia Hemşire, ikinci bir hanımefendi gibi itina görüyordu. Onu apartmana sokmak istemeyen kapıcı bile ona rastladıkça nasıl saygı göstereceğini bilemiyordu.

Vedia Hemşire ara sıra çıkıp teyzesini ziyarete giderken Ahmet Efendi de ona arabanın kapısını açıyor, Vedia Hemşire de:

– Sağ ol Ahmet Efendi, diyordu.

Bildirdiği saatte Ahmet Efendi yine giderek onu alıp apartmana getiriyordu.

Güzin Hanım'ı hiç ihmal etmeyen Vedia Hemşire bir gün yemekte Vedat Bey'e,

– Beyefendi, demişti. Siz artık bu hayatın atmos-

feri içinden çıkarak ticaret hayatınıza devam ediniz. Bu sizin sağlığınız için gereklidir. Bu atmosferden gün boyunca uzak kalmanız size sağlığınızı iade edecektir. Her dakika telefon edebilirsiniz. Ben, size yararlı olabileceğim sürece bu apartmanda kalabilirim.

Vedat Bey, ağabeyinin yazıhanesinin gözünde bulduğu o küçük kutudaki beyaz maddenin tahlilini yaptırmış ve onun kokainle karıştırılmış ilaç olduğunu öğrenmişti.

Vedia Hanım bunu nereden fark etmiş bulunuyordu. Bunu kendisine sorduğu zaman genç kadın,

– Evinizin içindeki bu tertibat, bu atmosfer beni şüphelendirdi, demişti. Sonra yüzünüzdeki kansızlık ve uyku hâli. Bir aralık daha önce bir hastanın böyle bir şey kullandığını görmüştüm.

İçinde kaldıkları oda büyük bir titizlikle temizlenerek Vedat Bey'in, evde kaldığı saatlerde ve gereğinde çalışması için ayrıldı.

Çok zamanlar burada döner koltuğa yerleşip ayaklarını yazıhanenin üstüne koyan, azar azar içip kardeşinin servetini nasıl eline geçireceğini düşünen Sedat Bey yoktu artık.

Orada Sabri Bey'e ayrılmış bir köşe ve masa vardı.

Ahmet Efendi evliydi ve eşi apartmanda görevliydi. Onlar da belli bir saatte odalarına çekiliyorlardı.

İnce düşünülerek Vedat Bey tarafından yaptırılan

apartmanda her şey içinde yaşayanları rahatlatacak gibi döşenmişti.

Feraset Hanım yavaş yavaş hanımefendilerin üzerindeki yükü alıyor ve bütün çalışanları ustalıkla ve kimseyi kırmadan idare ediyordu.

Bir gün araba ile yanına iki hizmetçi alıp Erenköy'deki köşke gitti. Halit Efendi orada alt kattaki bir odada oturuyordu. Feraset Hanım:

– Halit Efendi, dedi. Sen hanımlar buraya gelince bahçıvan odasına çekilirsin. Orada daha rahat içmeye imkân olur.

Halit Efendi:

– Hakkınız var kalfa, dedi. Ama anlayışlı olunuz. Ben burada yalnızım. Yalnız bir insan ya birtakım fenalıklar düşünür ya da içki içer, sızar. İkazınızı bir öğüt olarak kabul ediyorum. Yine içtiğimi beyefendiye söylemeyiniz.

Kalfa onun odasını da temizletti ve içki şişelerini attırdı.

Yağışlar yavaş yavaş hızını kaybederek azalırken Güzin Hanım apartmanda Vedia Hemşire'nin de ilgisiyle daha çabuk iyileşmeye başlamıştı.

Belli bir saatte Vedat Bey'i ikinci katın merdivenlerinde karşılıyor ve onunla iki arkadaş gibi dolaşıyorlardı.

Vedia Hanım, Vedat Bey'in sigara paketine bile bakıyor ve bazen,

– Bugün biraz fazla içmişsiniz beyefendi, diyordu.

Vedat Bey:

– Ben bir yere gitmiştim, diyordu. Bir müşteri gelmiş, ona bir sigara ikram etmişler, hepsi bu. Ben de yaşamak istiyorum. Yoksa siz de beni kısıtlamaya mı çalışıyorsunuz?

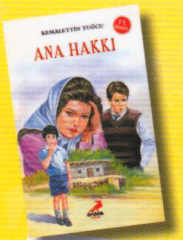
Şaka ediyordu. Ama bu bilgili kızın dikkatinden çok memnundu. Hatta onu işinden ayırıp apartmana almayı düşünüyordu ama Vedia Hemşire:

– Beni bekleyen birçok hastalar bulunabilir, diyordu. Sizleri usandırmadan bir misafir olarak yine uğrayacağım.

Ve bu yaşantı arasında Gülçin, kendisine teklif edilen ağlayan, gülen, konuşan, hatta kurulunca yürüyen bebekleri reddediyor ve,

– Ben kolsuz bebeğimi hiçbir şeye değişmem. Kendimden ayırmak istemiyorum, diyordu. Benim zavallı kolsuz bebeğim bana yeter.

KEMALETTİN TUĞCU, 1922 yılında İstanbul'da doğdu. 1996 yılında vefat etti. Küçük yaşlarda yazmaya başladı. Sevgi ve merhamet gibi insani duyguları içeren kitaplar kaleme aldı. 400'e yakın eser veren Tuğcu, kitaplarında çocukların ve yaşlı insanların hüzünlerini, ümitlerini ve heyecanlarını işledi. Bu çalışmalarıyla Türkiye'nin çocuklar tarafından en çok okunan yazarı oldu.Yayınevimiz de sizler için 20 kitaptan oluşan bir Kemalettin Tuğcu dizisi hazırladı.









KEMALETTİN TUĞCU'DAN SEÇMELER

1. Ana Hakkı
2. Ceylanlı Bahçe
3. Çifte Kumrular
4. Çingene Kızı
5. Çocuk Hırsızları
6. Dede ile Torun
7. Deniz Kızı
8. Eski Bir Masal
9. Gece Kuşları
10. Gülçin Abla
11. Hırdavatçı Dede
12. İçler Acısı
13. Kolsuz Bebek
14. Mercan Kolye
15. Mine'nin Arkadaşı
16. Ninelerin Ninesi
17. Sakat Çocuk
18. Son Çocuk
19. Şehir Çocuğu
20. Uğurlu Çocuk









9 789755 010359
erdemyayinlari.com